T. EGY. MEGYEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁR
KAPOSVÁR

BUDAPEST, 1944. ÁPRILIS 19. — IV. ÉVFOLYAM 16. SZÁM
ÁRA: 40 FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

LESZ-E INVÁZIÓ?

Képes jelentés az Atlanti-falról

Európa

ŐRJÁRAT... Egy harci csoport váltásra indul támaszpontjára. A modern hadászat és az ötéves háború minden tapasztalatát felhasználva adták a különleges kiképzést az Atlanti-fal védőinek

MEREDEK SZIKLÁK nyujtanak természetes védelmet a partraszállás meglepetése ellen. De még az ilyen »teroperőd« is tele van géppuskaállással és drótakadályokkal

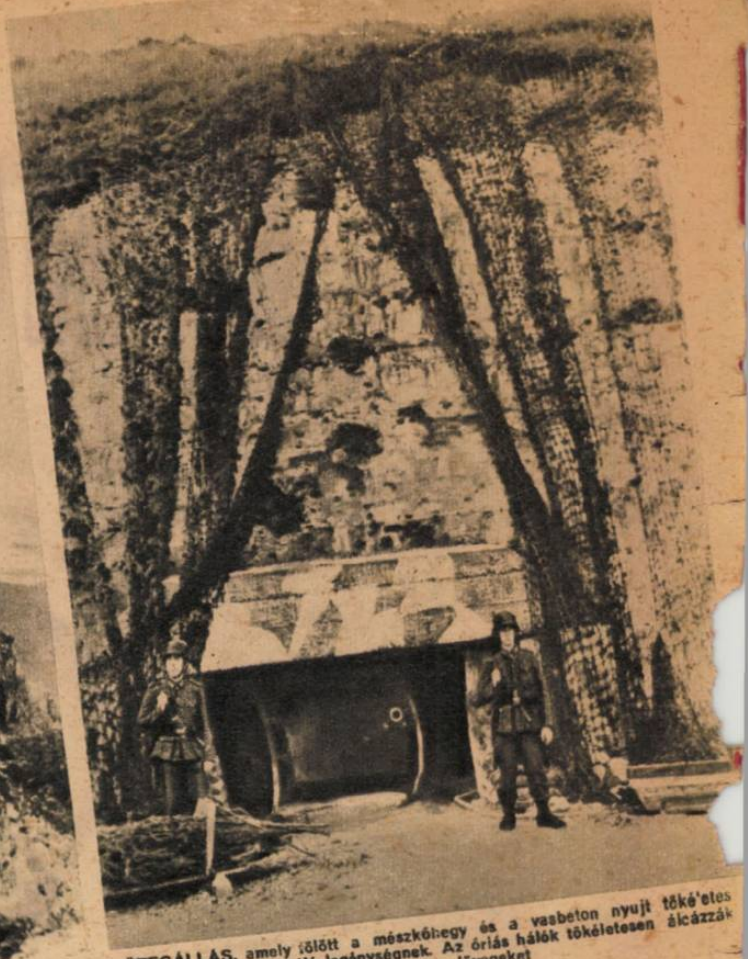

ÜTEGÁLLÁS, amely fölött a mészkőhegy és a vasbeton nyujt tökéletes biztonságot a kiszolgáló legénységnek. Az őrlás hálók tökéletesen álcázzák harc közben a lövegeket

SZAKADATLANUL ÉPÜL az Európa vár erődműve... Új és új páncéltornyok, vasbeton fedezékek készülnek, áttörhetetlenné téve a kontinens védővonalát

GÉPPUSKAFÉSZKEK biztositják a Csatorna egész partvonalát. Az előretolt állásokban éjjel-nappal figyelő őrszemek teljesitenek szolgálatot. Kétszeres a biztositás, mert a tengert is széles mezőben elaknásitották a flotta műszaki alakulatai

ŐRSÉG AZ ATLANTI-FALNÁL... A gránátbiztos állásokban messzehordó ágyúk torka ásit a tenger felé, — várva a partraszálló ellenséget

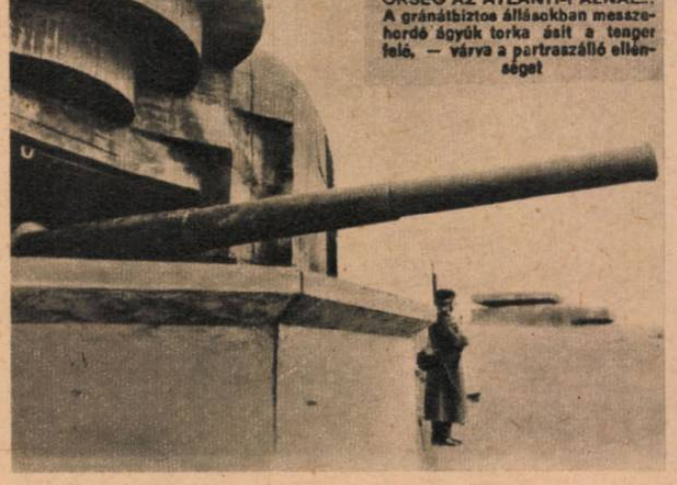

A VASBETON BUNKEREK ELŐTERE... A közlekedő utak, sik mezők a harckocsiakadályok elháríthatatlan bakjaival nehezen engednének kifejlődni egy páncélos támadást

EGY LŐSZERKAMRA, húsz méter mélységben. A védelem felkészülten várja a támadást, minden a helyén van: ember és anyag egyaránt!

AKNAMEZŐ! Figyelmeztető ábrák és feliratok jelzik a csatorna vizének aknával sűrűn telehintett szakaszait

PARTVÉDŐ ÁGYÚ, amelyet a légi megfigyelés ellen tökéletesen véd a borító háló. Riadó esetén percek alatt tűzkészültségbe helyezik az óriáslövedéket...

LÉGI MEGFIGYELŐ ÁLLÁS az Európa-erőd csatornaparti elháritó állásában. A szigetországból felszállás támadó repülőket itt fogadja az első tűz s itt szállnak fel velük megküzdeni a német vadászok

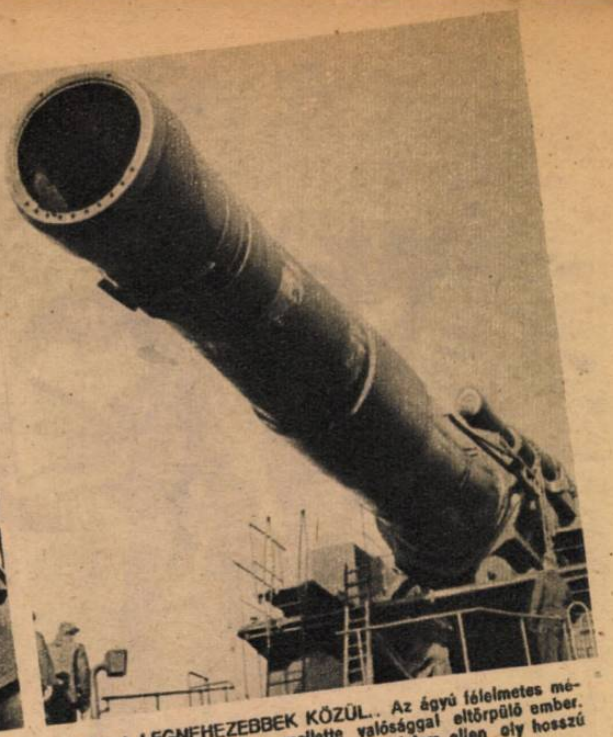

EGY A LEGNEHEZEBBEK KÖZÜL... Az ágyú fölelmetes méretét jól szemlélteti a mellette valósággal eltörpülő ember. Érthető, hogy az angolszászok ilyen védelem ellen oly hosszú idő óta húzódoznak támadást indítani...

Vár harckész!

ÚT A FÖLDALATTI VÁROSHOZ... Az Atlanti-fal védői tökéletes biztonságban élnek a sziklákba vágott szállásokon és vasbeton földalatti kaszárnyákban. Ez a bejárat az egyik parancsnokság mélyen fekvő harcállláspontjához vezet

Husvétkor óriási izgalmat keltve elterjedt a hír Angliában, hogy a számtalanszor megígért invázió az európai partok ellen végre megkezdődött... Néhány óra mulva kiderült, hogy most is kissé korán beszéltek az „előzönlésről" s az ünnep másnapján már csak arról tudtak: a szövetségesek hadvezetősége „elhatározta a hadmüveletek megkezdésének pontos napját". Az óriási készülődés idegölően hosszú ideje tart a támadásra. A milliós amerikai sereg ázért pihen felhasználatlanul a szigetország katonai táboraiban, s erre a feladatra képeztek ki maguk az angolok is óriási erőket, amelyek azonban a nagyszabású gyakorlatozásnál tovább nem jutottak eddig. Minden hónapban elhangzottak a jóslatok, felcsigázták a demokráciák közvéleményének várakozását, aztán a katonai szakértők egy idő mulva szépen megmagyarázták, hogy a partraszállás ideje mégsem érkezett el... Senki se tudja már: van-e szándékuk a szövetségeseknek egyáltalán a kegyetlen katonai feladatot megkisérelni, vagy az invázió hangoztatásával csupán német erőket akarnak nyugaton lekötni, tétlenségre kárhoztatni! Bármint forduljanak is az események, Európa-vár készen áll az invázió fogadására: a világtörténelem legnagyobb erődrendszere épült ki az Atlanti-óceán partjain, 2700 kilométer hosszúságban, felhasználva a terep minden természetes adottságát és hozzáadva mindazt, amit a német haditechnika zsenialitása teremtett. Százezrek dolgoztak az Atlanti-fal építésén, az erődökön, amelyekben a legtökéletesebb elhárító fegyverek várják a harc pillanatát a világ legjobb katonáinak kezében...

Szaporodnak a hirek, élénkül a propaganda, — a szovjet is mind türelmetlenebbül követeli a tetteket a második arcvonalért, a demokráciák közvéleménye is nyugtalan, — egy napon meg kell kisérelni a partraszállást, bármilyen tisztán lássák is az angolszász hadvezérek a kockázat kegyetlen nagyságát és a próbálkozás reménytelenségét. Válság lesz belőle, ha a hetykén beharangozott „előzönlés" elmarad.... A világ figyel és várja az eseményeket, amelyekre rendületlen nyugalommal áll készen Európa-vár védőserege!

KÉNYELMES OTTHON... Egy lakószoba a föld alatt. A friss levegőt állandóan üzemben lévő szivattyúk szállítják a mélységbe, ahol a virág is hosszú ideig él napfény nélkül

ÁRTATLAN KUNYHÓNAK LÁTSZIK messziről ez a betonerőd, amelynek méternyi vastag falából előkandikál a páncéltörőágyú csöve. Meglepetés várja itt minden lépésen az inváziós csapatokat!

GIGANTIKUS TÜZERSÉGI TÁMPONT... A legnagyobb csatahajók messzehordó ikerágyúinak tornya is eltörpül a most épülő ütegállás mellett. A műszaki alakulatok egy percet se pihennek évek óta Európa nyugati partvonalán. Európa-vár napról-napra bevehetetlenebbé válik...

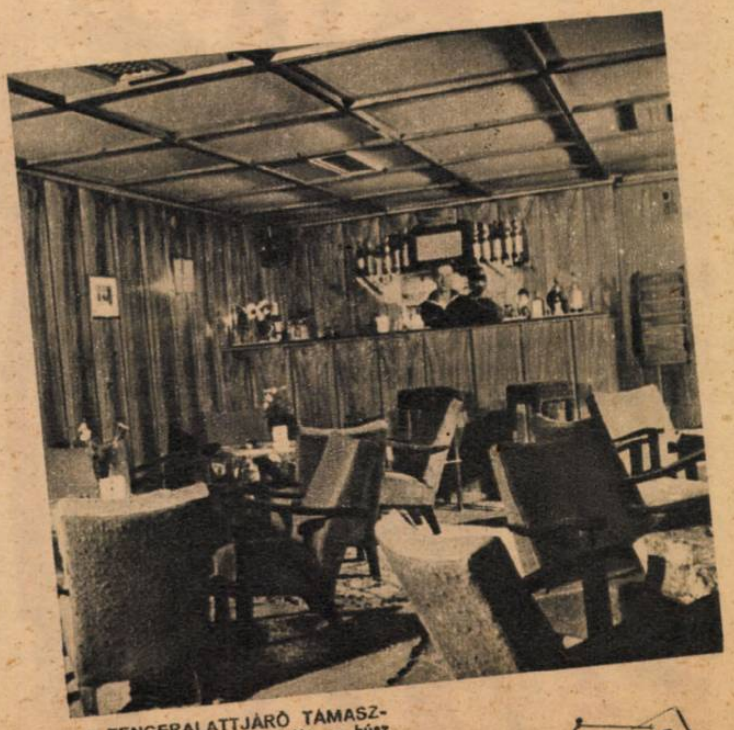

A TENGERALATTJÁRÓ TÁMASZPONT tisztjeinek kaszinója — húsz méterrel a krétasziklák alatt. Barátságos környezetben pihenni ki itt a nehéz harcok fáradalmait a búvárhajók személyzete

FOLYTATÁS A TÚLOLDALON

A GONDOSAN LEPLEZETT
ütegállásból távozik a marsall
kíséretével

EGY NEHÉZÁGYÚ ÁLLÁSÁBAN

ROMMEL AZ ATLANTI-FALNÁL

EGY GÉPPUSKA ÁLLÁSBAN...
Rommel gondosan végigjárta az erődvonalat és személyesen győződött meg a védelem szervezetének hibátlan működéséről

A GRANÁTOSOK HARCI ÁLLÁSÁNÁL
Rommel megtekintette a gyalogság védelmi vonalait is az Atlanti-fal különböző pontjain

LÁNGSZÓRÓK GYAKORLATA a vezértábornagy előtt, közvetlenül a tengerpart mentén

EGY ELŐŐRS-NASZÁDON
a kiépített flotta-támaszponton

ROMMEL VEZÉRTÁBORNAGY szemlén az Atlanti-fal erő-
dítéseinél. Az afrikai hős, aki az inváziós elhárítás legfőbb veze-
tésére kapott megbízást, Rundstedt vezértábornagy főhadiszál-
lásán meghallgatja a jelentést a legfrissebb munkálatokról

HÉTRŐL HÉTRE

V

Hitler

a német nép vezére, akire a Gondviselés talán a legnagyobb feladatot bízta az újkori Európa valamennyi államférfia között. Hadvezérek és politikusok voltak sokan, akiknek nevét feljegyezte a történelem, s tetteiket évszázadok mulva is emlékezve emlegetik ott, ahol az embernek a boldogságért, jobb életért folytatott harcát majd visszaidézik a multból, tanulságnak és példának, de Hitler Adolf nem ezek közül való. Minden évezredben születik tán olyan egyéniség, aki nem csupán népe vágyait, céljait képes maradéktalanul kifejezni, hanem arra hivatott, hogy

egész földrészek, sőt a világ új arculatát teremtse meg izzó akaratával, fanatikus hitével, s az osztó igazság ítélkező bírája is legyen az örökségén dulakodó ember nagy pörében. Hitler Adolf úgy indult el, mint aki nemzetét fogja felemelni a szégyen mélységeiből, ahová a gyűlölet és boszszúszomj taszította. A germán életerőt ébresztette fel abból a kábultságból, amelybe az első világháború végén zuhant ez a nagy nép s a földkerekség bámulata közben adta vissza hitét az életben, sarkalta olyan alkotásokra, amilyenekre a „győzők" se voltak képesek korlátlan anyagi hatalmuk birtokában... A válságok láza emésztette Angliát, Amerikát és Franciaországot, a nyomorúság szürke árnyéka feküdt a népek lelkén, munkanélküliek milliói csatangoltak az országutakon az aranyhegyek aljában, s a hideg gyárkémények mellett, amikor a „legyőzött" Germánia talpra állott ennek a férfinek fanatikus szavára s olyan alkotásokat hozott létre, aminőket a boldog hatalom birtokosai álmodni se mertek! Németországban, ahol a cinikus győztesek jóvoltából milliárdokban számolták a villamosjegy árát, ipartelepek nőttek ki a földből, [illegible] munkásvárosok épültek [illegible] autóutak, luxushajóval vitték a me[illegible] déltengeri szigetekre kirándulni a műhelyek nép[illegible]t s becsületes munka jóléte derítette fel a szíveket... Aztán a kegyes, de féltékeny birtokon-belüliek rákényszerítették a harcot ugyanerre az országra, ugyanerre a férfire s Németország megmutatta, hogy ereje is visszatért! Ötödik éve vívja Hitler hite szerint az igazságos harcot a német nép s vele együtt azok a nemzetek, amelyeknek ugyanazt a halálos sorsot szánták a bankárok és ijedt iparmágnások készséges kiszolgálói, meg a világzsidóság uralmának csatlósai. S ebben az életre-halálra menő küzdelemben ugyanaz a forró akarat művel csodát a német fegyverekkel, ugyanaz a fanatikus hit, amely a letiport Germániát a teljesítés elképzelhetetlen eredményeire tudta sarkalni a béke napjaiban. Ma Hitler Adolf felé egész Európa tekint már a csodálat és hit ragaszkodásával, mert benne látja megtestesülve a népek igazságát, az élethez való jogát s azt a tiszta eszményt, melyért férfiak milliói ontották vérüket a fegyveres frontokon, s amelynek győzelmét az ő akarata diktálja majd egy ellenséges világgal szemben!

Szellemi és anyagi

téren két beláthatatlan következményű rendelete jelent meg az elmúlott hét utolsó napján a magyar kormánynak Egyik vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály, a sajtóügyek kormánybiztosának előterjesztésére intézkedik egész sor lap és folyóirat megszüntetéséről s az intézkedés nyomán a sunyi destrukció kis fészkei, mint tavaszi szántás ekéje nyomán a gyökérpusztító férgek búvóhelyei, kifordultak és megmutatták: hány oldalról folyt a tervszerű romboló munka az egészséges magyar közvélemény megfertőzésére! Soha nem hallott című lapok, amelyek szűk körben, de annál szorgosabban kiáltozták a semlegesség, a megalkuvás, vagy nyílt árulás szólamait, most egyszerre elnémultak s nem ostromolják már a naiv, hiszékeny lelkeket. A vezeklőgunyába öltözött „újkatolikus" szerkesztők, a szmokingos műparasztok nem csepegtetik a semleges ernyedés, vagy a bolsevizmus dicséretének mákonyát az olvasók elméjébe s a népmegváltó grófok se ágálnak ezután az ólombetűk szérűjén, megmagyarázni a tudatlanoknak: mennyire nagyszerű dolog Molotovék terve az európai kisnépek boldogítására s mennyire nincs okunk tartani többé Moszkvától, hiszen az a szabadság, amit a szovjet szövetséges köztársaságainak adnak, „több, mint amennyit valaha a magyar közjogi harcok idején mi a bécsi császártól követeltünk a hazának..." A sajtókormánybiztos gyors és határozott intézkedését így, s ilyen habozás nélkül végrehajtva akarta látni a nemzeti közvélemény, mert az idő sürget bennünket dolgunk elvégzésére. A másik kormányintézkedés a zsidó vagyonok zár alá vétele s hogy ez mit jelent, nem kell különösebben magyarázni. Nem lehet a nemzeti vagyonból összeharácsolt óriási értékeket elsikkasztani, se pedig cinkos keresztények ügyes segítségével kivonni az igazságos következmények alól. A zsidó gazdasági befolyásnak, a vásárlóerő mesterséges zavarásának véget vet a rendelet, s gátat emel az Aladárok működésének is. A roppant horderejű elhatározás minden eredményének kimunkálása természetesen óriási feladat lesz még, de hogy erre is sor kerül, még pedig hamarosan, afelől senkinek sincsen többé kétsége...

Egészséges hang

szólalt meg a magyar vidékről az Új Magyarság egyik legutóbbi számában s azzal a jobboldali egységgel foglalkozik, amelynek minden józan ember hite szerint meg kell születnie, még pedig minél hamarább, ha azt akarjuk, hogy a történelem el ne marasztaljon bennünket a habozás és tehetetlenség feloldozhatatlan bűnében... Azt mondja ez az értelmes levélíró, hogy a magyar belpolitikában beállott elhatározó változást a jobboldali pártoknak nem szabad az egymásközötti versenyre felhasználni, s versenyfutást rendezni a népszerűségért a tömegek között, mert ez végzetes lehet az egész ország életére. Mi is ezt mondjuk, de még tovább mennünk egy lépéssel! Aki csakugyan becsületes építő munkát akar itt s a nagy élet-halál harcra való erős felkészülést, annak azt is vallania kell, hogy a nemzeti egység nem pártkeretek elhelyezkedésének, egymás mellé való szorításának jegyében áll. Ez az egység a magyar nép nemzetszervezete kell legyen, s ezt soha nem várhatjuk a pártoknak, mint játékkockaköveknek összerakásából. Az egység jámbor és buzgó hangoztatása közben nem is mindenki húzódhatik ez üdvözítő eresz alá, pusztán a varázsos jelszó kimondásával! Nem lehet mindent elfelejteni, amit az utolsó két esztendőben cselekedtek egyének és pártok, s nem igaz az, hogy csak az átkos „baloldaliak" voltak minden hiba és bűn terjesztői... Soha nem juthattak volna bámulatos hatalmukhoz a megszimatolt konjunktúra ügyesei, soha nem támadhattak volna olyan szemérmetlen vakmerőséggel a nemzet igaz közvéleményére, soha nem csúfolhatták volna ízléstelen otrombasággal a jobboldali sajtót, soha nem szabotálhatták volna meg a zsidótörvényeket, minden gyarlóságuk ellenére se, soha nem terpeszkedhettek volna árulló magatartásba ezek az egyének és érdekszövetségek, ha „jobboldali" cinkosaik, az igaz ügy árulói, a pénzelt cimborák nem segítik őket! Ezen a titkos fronton indult meg a szellem és erkölcs züllesztése, az álszent keresztény szólamok harsogása, s a zsidó tőke aljas kiszolgálása a sápért ugyanakkor... Ez a kettős lélek, ez a kétlobogós, jólöltözött kalózhad szerencsétlenségünk igazi oka, s ezek most ne kiabáljanak az egység szükségéről — az üzletfolytatás érdekében!

Ezen a téren,

itt van óriási feladata a tiszta embereknek, mert tisztogatni kell s nem szabad a formális egység kedvéért a tiszta és mocskos embereket közös frontra állítani! Előbb a belső revizió kemény és igazságos munkáját kell elvégeznünk, gyorsan és habozás, vagy kímélet nélkül, s aztán jöhet az egyesülés... Aki ezt a sorrendet most fel akarja borítani, az menekülni próbál a múlttól, az nem tud elszámolni régebbi cselekedeteivel. A diagnózis már tiszta, most a szervezet egészségének helyreállítása a fontos, megtisztítása a mérgező anyagoktól. A mérgek, amelyek a szervezetet megroncsolták: a kétszínűség, a politikai kalandorság, a zsidóbujtatás, az úrhatnám élősdiség, a nyers hatalmi szomjúság, a titkos összeesküvés és az árulás! Fel kell kutatni ezeknek a szörnyű szellemi betegségeknek gócpontjait, — szervezeteket és egyéneket egyformán, hogy eltávolítsuk őket az élről és a fórumról... Csak így hiszi el a dolgozó nép, hogy valóban változás történt, évszázados erők új megzsendülésében, régi népi vágyak megvalósulásában, s nem egy maroknyi úr megmentésére folyik a játék. Ez a belső, önkéntes kiválasztás, az ocsú kirostálása a legnagyobb feladat, s óriás munka, de ha nincs hideg értelmünk és elszántságunk idejében végrehajtani, megfélemlíthetetlen igazságérzettel, — akkor az összefogás, s az „egység" milliók csalódását okozhatja, a paraziták, az élősdiek pedig elvégzik újra azt a gyilkos, lassú, de kegyetlenül eredményes munkát, amellyel Gömbös Gyula és Imrédy Béla kormányzása alatt a legszentebb megújhodási akaratot is szétmállasztották a zsidóság és a reakció közös uralmának biztosítása érdekében! A nagy szavak üres kongása ne zengjen titkos üzeneteket a legrosszabbak megmentésére... A nemzet megmentésére gondoljunk, s akkor egyszerre kicsi, jelentéktelen semmiséggé válik minden olyan felfújt kérdés, amely ma elködösíti a nép előtt az igazi teendőket. Ha nem így gondolkodunk, nem érjük meg a boldogabb, erősebb, békésebb jövendőt s a történelmi sír nyílik meg az áldott magyar föld mélyében, — befogadni mindannyiunkat a halál végső dermedtségébe, mert nem értettük meg az élet törvényét és nem engedelmeskedtünk parancsának...

HARCOSOK ÉNEKE ZENG A FRANCIA PARTVIDÉK DOMBOS TÁJÁN... A német gyalogság megszállja az új erődrendszer minden pontját

MINDENRE KÉSZEN. Az erődvonalban leszállított ellenséges ejtőernyősök fogadása egy francia tengerparti kastély parkjában...

Milyen lesz a harc

EGYEDÜLÁLLÓ KÉPRIPORT A NYUGATI

Németország legkiválóbb hadosztályait vonta össze Európa nyugati tengerpartján, hogy kiépített várövezetében megingathatatlan ütőerővel fogadhassa az inváziós angolszász hadsereget. Érdekes, hogy Mikes Ferenc az Uj Magyarság berlini tudósítójának multheti tudósitása szerint, „az invázió ma már elkerülhetetlennek látszik," — mert az angol szigetekre tömörített rengeteg haderő, szinte

MEGGYUJTOTT OLAJFOLTOK zárják el a francia kikötő bejáratát a partraszállási járművek elől...

↓ A NEHÉZ VASÚTI ÜTEG tüzet nyit az angolszász inváziós hajóhadra!

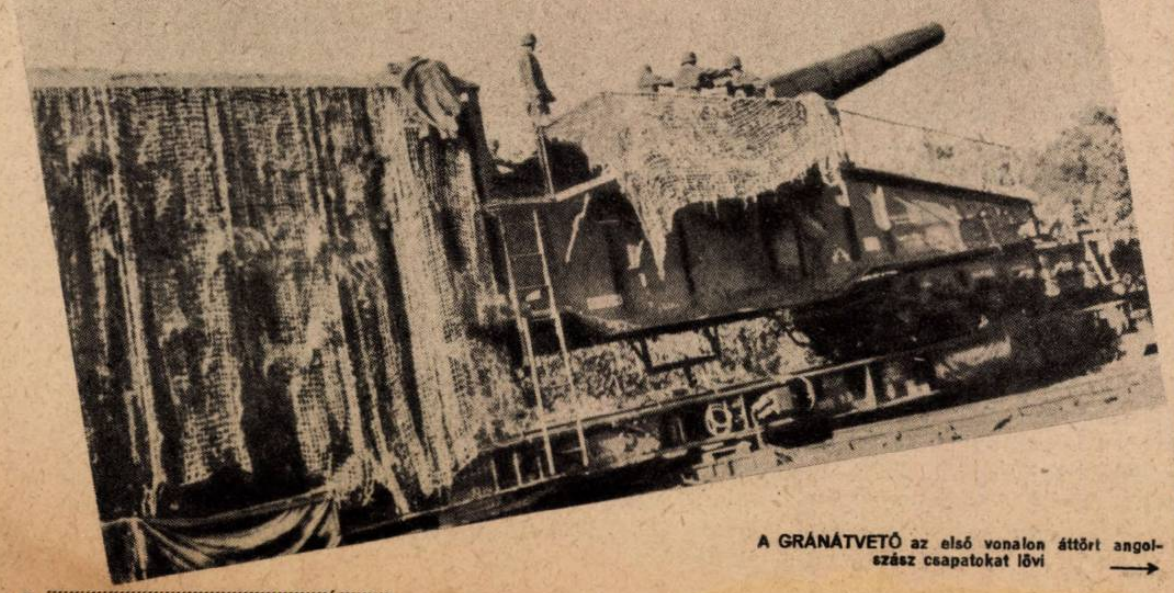

A GRÁNÁTVETŐ az első vonalon áttört angolszász csapatokat lövi →

RIADÓ A VASBETONERŐD ELŐTERÉNEK VÉDELMÉRE

AZ ÜTEGEKHEZ ROHANNAK A TÜZÉREK A BUNKERBŐL

az invázió ellen ?..

FAL VÉDELMI HADGYAKORLATAIRÓL

gépiesen és feltartóztathatatlanul a támadás kirobbanásához vezet... A német hadsereg egységei óriási arányú hadgyakorlaton próbálták ki a támadás és a védelem eshetőségeit a Nyugati Fal összes erődeiben s erről a nagy eseményről készült képeinket mutatjuk be a Magyar Futár olvasóinak, — szemléltetésére a készülő viharnak...

VÉGIGSÖPRI A LÁNGSZÓRÓ A TENGERPARTOT! ↑

A PÁNCÉLTÖRŐÁGYÚ felvonul a partratett angolszász harckocsik ellen ←

↓ ROHAM A PARTRASZÁLLT ELLENSÉGRE!

MIASSZONYUNK szerepét Dósa Margit játsza. Ruháját maga készítette, fejdíszének renaissance vonalait, ráncait fáradhatatlan buzgalommal maga rakosgatta, köpenypántjait hónapokon keresztül ő hímezgette.

SZŰLE LAJOS is nyolcadikos, ő Szent János megszemélyesítője. A halkszavú apostol szerepe nem hosszú, mégis őt hónapig gyakorolta, míg eltanulta a szelíd tanítvány jóságos hanghordozását. »Civilben« gimnáziuma leventecsapatának legjobb tegyelmezője

MIKLÓS IMRE, VIII. osztályú tanuló, mint Jézus, az Ecce Homo jelenetben.

BORBÁS BARNABÁS csak hetedikes gimnazista, Kaifás szerepében azonban elfeledtette életkorát. Diákéletében, jófejű, vidám, szenvedélyes muzsikus és jeles tanuló

A jászapáti gimnazisták IGAZI PÁSSIÓJA

Nagy vállalkozásra szánták el magukat a jászapáti Széchenyi-gimnázium diákjai. Elhatározták, hogy bemutatják Greban világhírű »Igazi Passió«-ját s az előadáshoz mindent maguk teremtenek elő. Hónapokig készültek szerepelők, a díszlettervezők, akik a renaissance nagy mestereinek képei után készítették el a színpadképeket, az iskola fizikusai a világítóberendezés tökéletességén munkálkodtak. Szeptember elseje óta minden szabad idejüket feláldozták a nagy művészi vállalkozásért, amelynek sikere azonban kárpótolta a lelkes fiatalokat a fáradságért... Nemcsak Jászapáti, de az egész környék népe megnézte az előadást: Jászkisér, Jászladány, Jászdósa, Árokszállás, Jászberény felől valósággal zarándokoltak az Igazi Passióhoz.

GYURKÓ LÁSZLÓ Judás szerepében egyik legmegrázóbb alakja a Passió-játéknak. Maszkja olyan tökéletesen sikerült, hogy még osztálytársai is alig ismerték fel. A VII. osztály legjobb tanulója

PÓKÁSZ ENDRE rendező-tanár főszereplőivel

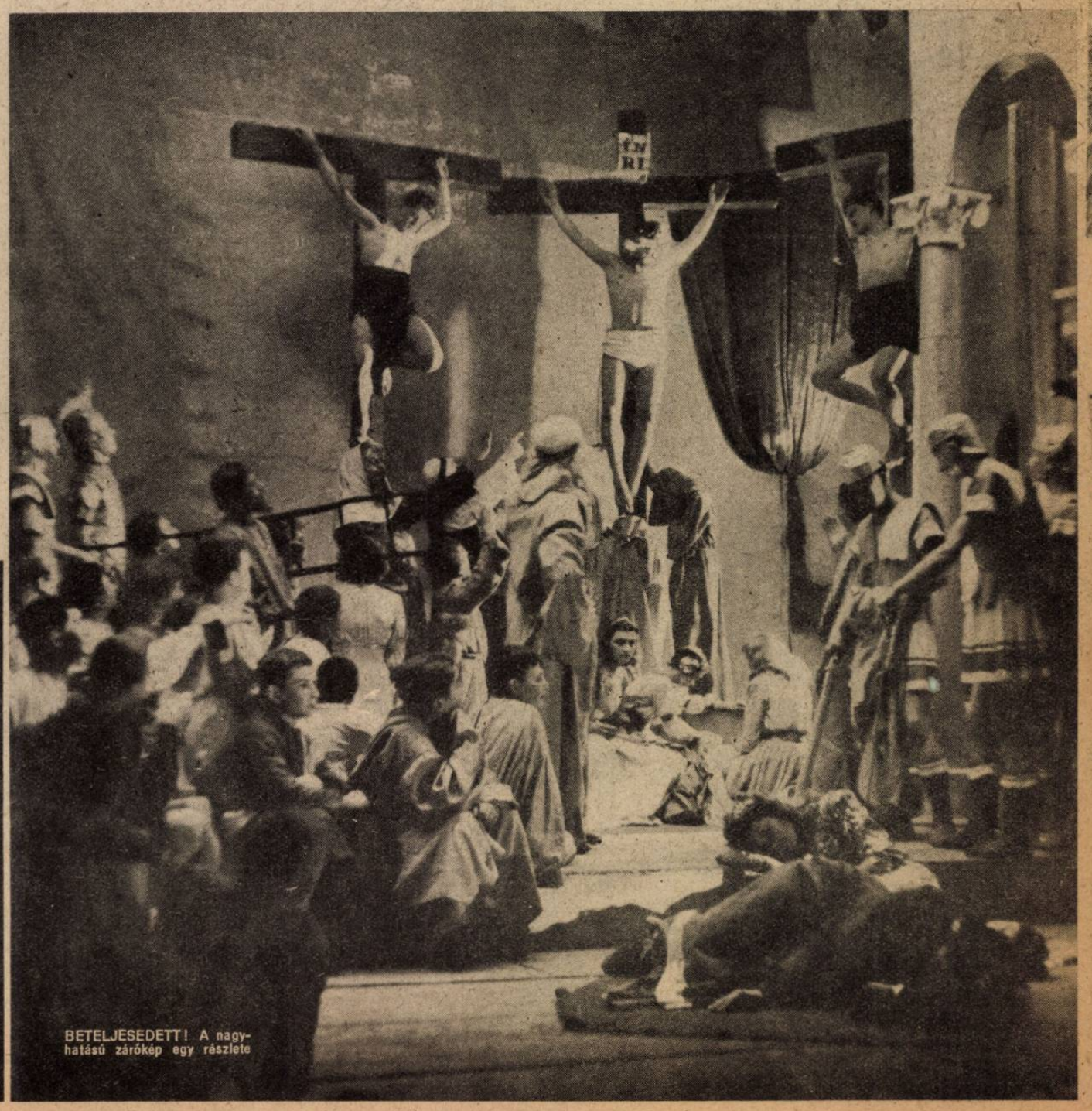

BETELJESEDETT! A nagyhatású zárókép egy részlete

KELEDY TIBOR Budapest új főpolgármestere, akit Kolozsvárról szólított a kötelesség a főváros élére. A felszabadult Erdély fővárosába a felszabadulás után nevezték ki polgármesterré, mint Budapest tanácsnokát s a súlyos körülmények között erős kézzel teremtett rendet, kiküszöbölve a megszállás évtizedeinek rengeteg hibáját

JUNGERT-ARNÓTHY MIHÁLY helyettes külügyminiszter. Az új magyar diplomáciai kar egyik legkiválóbb képviselőjét bizta meg személyében Sztójay Döme miniszterelnök e fontos állás betöltésével. 1939 óta a baráti Bulgáriában képviselte Jungert-Arnóthy Mihály Magyarországot

HUSZOVSZKY LAJOS DR. akit a Kormányzó miniszterelnökségi államtitkárrá nevezett ki. A jobboldali gondolat régi harcosa jutott vele irányító őrhelyre

A belügyminiszter PETRÁNYI GYÖRGY főkapitányhelyettest bizta meg a főkapitányság vezetésével. Az újonan megbízott főkapitány mezőhegyesen született 1887-ben. Köztisztviselői pályáját Aradon kezde meg, az első világháborút mint tartalékos főhadnagy küzdötte végig

Magyar képhiradó

BEIKTATJÁK HIVATALÁBA a városházán tartott ünnepélyes ← ülésen az új főpolgármestert

WLADIMIR KOSAK, Horvátország volt budapesti követe, akit a Poglavnik Berlinbe helyezett át. A magyar főváros politikai és társadalmi körei meleg szeretettel búcsúztak el a kitűnő diplomatától →

TAVASZI ÁRADÁS a pesti Dunán: A Római-part vikendházai közé is betört a folyó

A RAKPARTON folyik a biztonságbahelyezés munkája

BRANKO BENZON az új budapesti horvát követ

AZ ÉLSŐ MELEG ÉTEL... A segítés gyors készsége a kibombázottakat a szeretet melegével veszi körül. A hajléktalanná vált ártatlan gyermek és anyja a hatósági konyhán kap ebédet

A MI MINDENNAPI KENYERÜNK... Minden szükséget szenvedő családot felkarol a segélyszolgálat

HEVENYÉSZETT FEDÉL a megmaradt szegénységnek

Az Angol-Szászok Szégyene:

KÉPES BESZÁMOLÓ AZ AMERIKAI TERRORISTÁK

ÖSSZEGYÜJTÖTT GYÚJTÓRUDAK, amelyeket egyik peatkörnyéki város munkásházára szórtak le a légi terroristák, lángba borítani egy élet szorgalmának gyümölcseit...

A TEMETŐBEN A HOLTAK NYUGALMÁT is durván megsértették a legutóbbi terrortámadás alatt a légi kalózok. A feldult sírok és darabokra tört emlékkövek közt a hozzátartozók, akiknek otthonai ellen ugyanilyen barbár módon intéztek támadást, — szomorú szívvel járnak...

A ROBBANÓ RONGYBABA! Az elvetemült embertelenség bizonyítéka ott hever a gyújtórudak mellett. A demokráciák »szabadsághősei« ártatlan gyermekeket akartak vele cinikus lelketlenséggel megölni, vagy egy életre nyomorékká tenni...

ÁLDOZATOK, akiknek ártatlanul kioltott élete bosszúért az égre kiált. A kis ház romjai alá temetve találták meg a mentőszolgálat osztagai ezt a munkásházaspárt ↑

A SZEGÉNYSÉG HAJLÉKAI estek áldozatul ismét az angolszászok dühének. Nem a hadicélpontokat keresték a kedvező látási viszonyok között, hanem a kis munkásházakat!

KÉT TELITALÁLATOT KAPOTT az a kis ház, de az isteni csoda megmentette a pincében tartózkodó öt ember életét...

AMI MEGMARADT... A szétbontott ház romjai alól összegyűjtik az ingóságok szegényes darabjait. A hajléktalanok szívében nem a pánik, hanem az igazságos bosszú érzése támad, a terroristák minden újabb látogatása után!

EGY ANGOL PILÓTA, aki ejtőernyővel menekült az égő Liberatorból. Egy órai hajsza után sikerült az erdőben elfogni

az ártatlanok bombázása

MAGYARORSZÁGI DÜHÖNGÉSÉRŐL

MESSZE VILÁGÍT AZ ÉJSZAKÁBAN a lelőtt gép, melyet a magyar vadászok bátor rohama szedett le a felhők közül

MIÉRT? A megmentett tárgyak közt a sebesült munkás arcán az a kérdés sötétlik... Miért kellett az ő házát a demokrácia és szociális megváltás nevében földig rombolni?

A TARTÁLYBÓL KIÖMLŐ BENZIN megemészlett minden éghető alkatrészt a terrorbombázóból

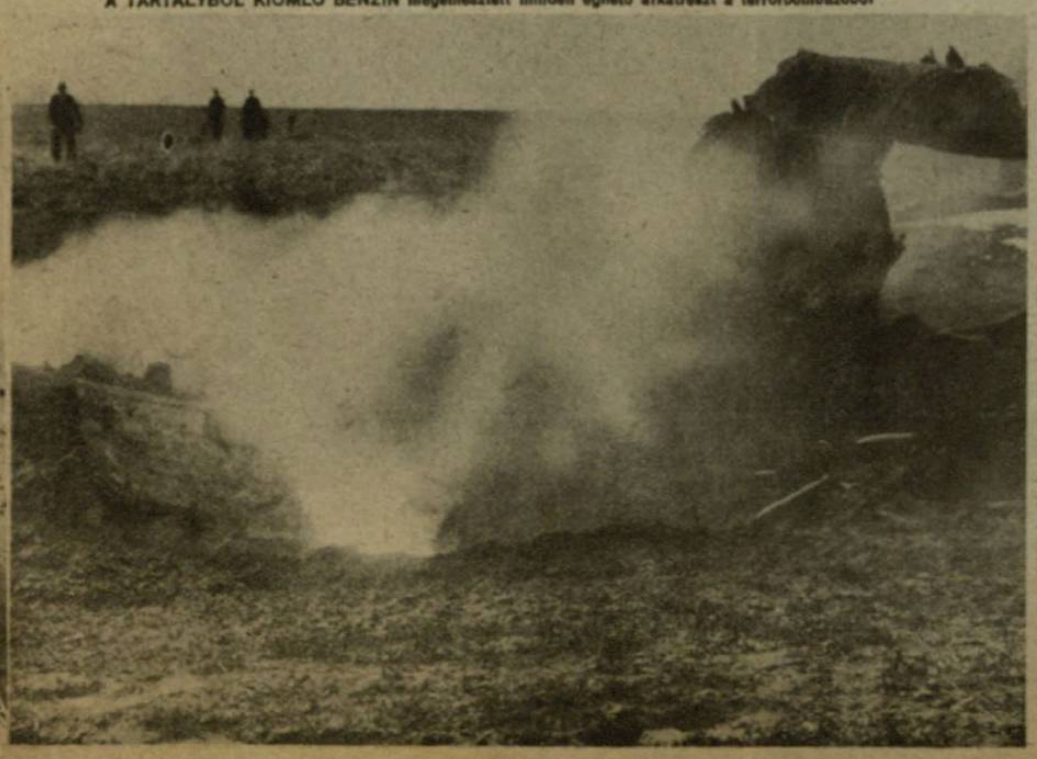

ÉGVE ZUHANT ALÁ a sokezer méteres magasságból a terrortámadók négymotoros gépe, amelyet a magyar légvédelem gránátja gyújtott fel

A „WIKING" a német légiflotta büszkesége

Rövid idővel ezelőtt konstruálták meg a német hadmérnökök és repülési szakértők a „Gigant" névre keresztelt óriási szállítógépet, amely a keleti arcvonal súlyos csatáiban tette le használhatóságának próbáját, bebizonyítva, hogy az utánpótlást zavartalanul képes ellátni olyan körülmények között is, amikor más eszköz már nem áll rendelkezésre. Ideiglenesen körülzárt harccsoportokat napokon keresztül elegendő lőszerrel, élelemmel, emberi utánpótlással, sőt nehéz fegyverekkel is a Gigant táplált. Most új konstrukciót mutatott be a percig se pihenő német repülőipar: a Wikinget. Hat motor emeli a levegőbe a percig szintes ház magasságát elérő óriási testet, összesen 42.000 lóerővel s az alsó rakodótérben 100 harcos fér el kényelmesen, teljes fegyverzetével és felszerelésével. A „Wiking" azonban nem cs·pán szállításra használható, hanem távolfelderítésre is, mert megfelelő védő és támadó fegyverzettel szerelték fel tervezői. — A győzelem kivívására új eszköz lesz ez a gigantikus gépmadár is, amely a német találékonyság és fáradhatatlan akarat imponáló bizonysága.

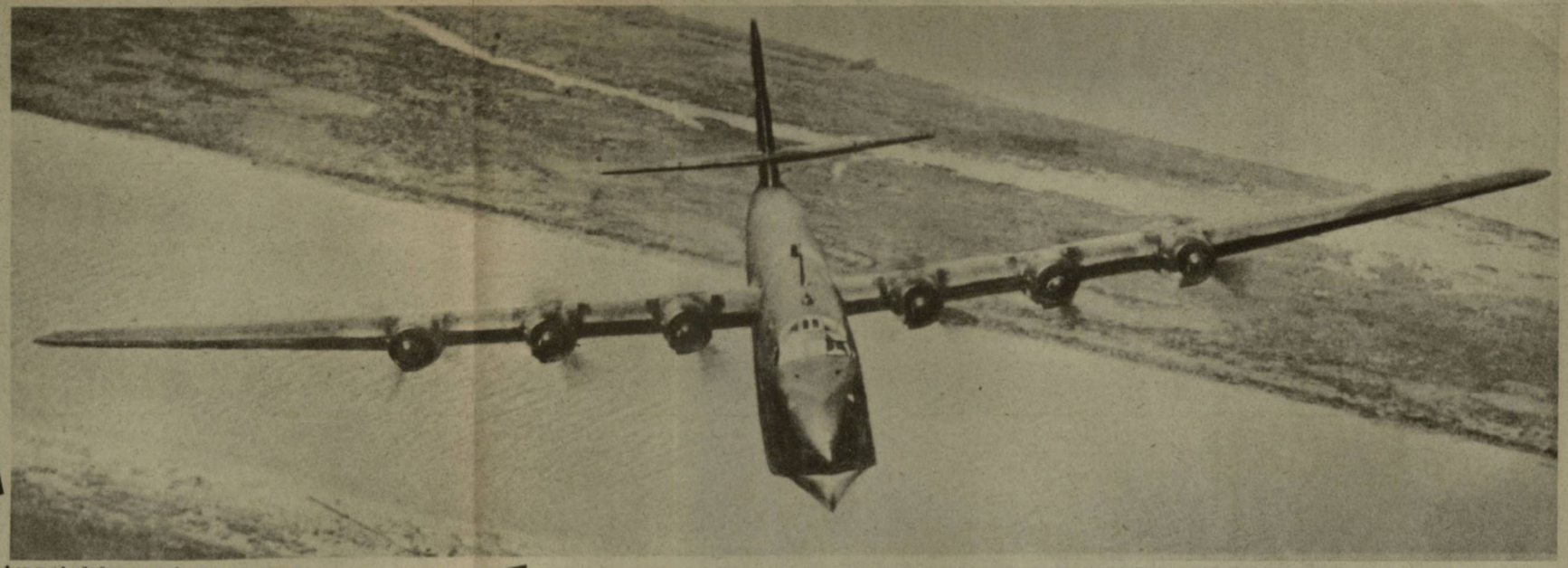

↑ AZ ELSŐ KÖRÖK A LEVEGŐBEN... A hat motor gigantikus erővel emeli a súlyosan megrakott Wikinget egyre nagyobb magasságok felé

A WIKING, a német légierő új óriásgépe. A hatmotoros gépmadár öt méter magas testének két ↓ oldalán 46 méteres szárnyak feszülnek

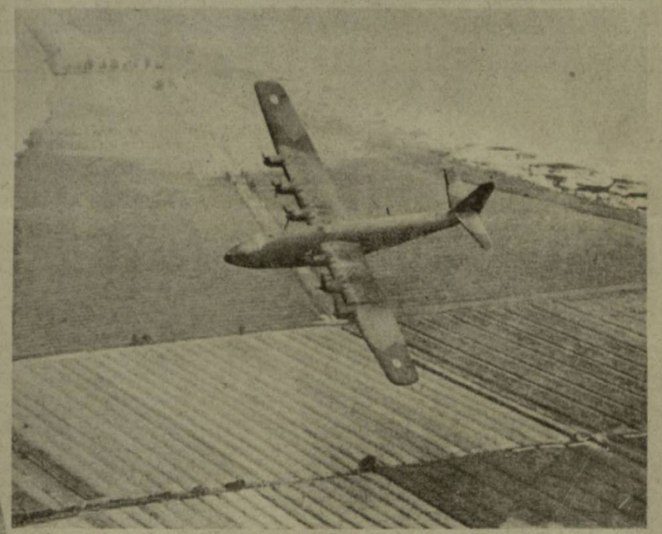

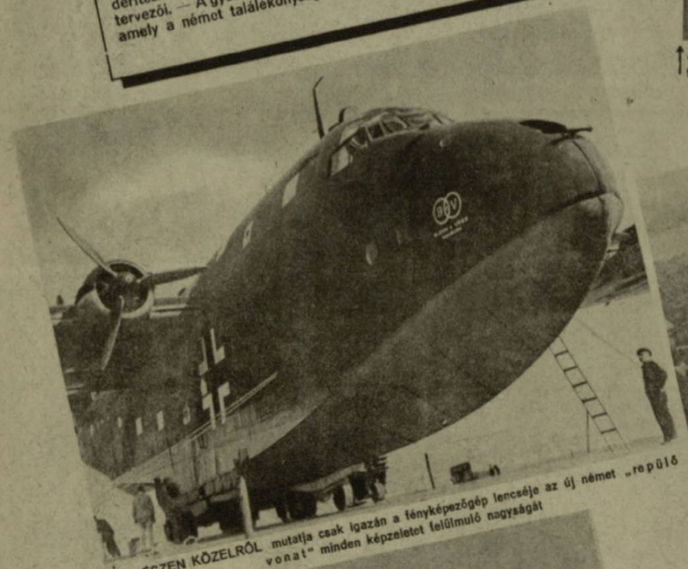

↑ EGÉSZEN KÖZELRŐL mutatja csak igazán a fényképezőgép lencséje az új német „repülő vonat" minden képzeletet felülmúló nagyságát

↑ HARCI FELADATOKRA is használható a „Wiking". Mint távolfelderítőt alkalmazzák, nagy távolságokon, mert a hat motor — mindegyik 7000 lóerős, — óriási teljesítményekre képes... Fegyverzete gépágyúkból és nehéz géppuskákból áll

↑ KÖNNYEDÉN SZÁLL a nehézkesnek látszó gép, amelynek 37 méteres rakodóterében több ágyú és 100 ember kényelmesen elfér

JÓL LÁTNI A FÉLSŐ FEDÉLZETEN a navigációs személyzet golyóálló üvegfallal bori- ↓ tott helyét s a rakodó oldalajtóit

↑ START ELŐTT... Előtörpül a gépmadár mellett autó és ember. A roppant test még nehézkesen pihen a betonon

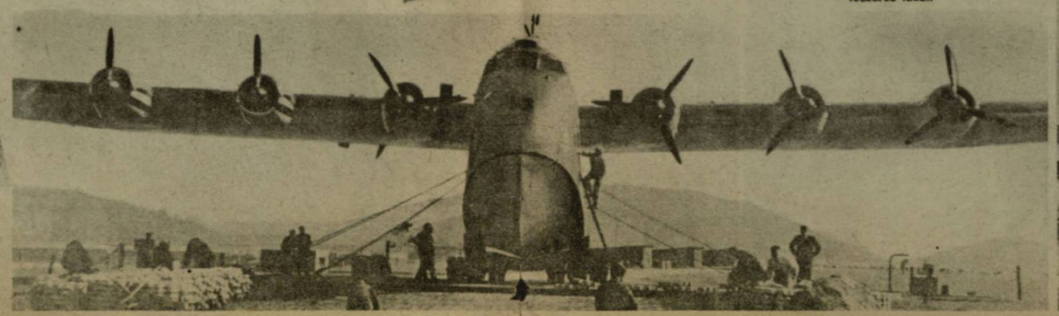

REPÜLÉSRE KÉSZEN... A roppant szárnyak kiterjesztve, a rakodó-ajtókon keresztül pedig egymásután tűnnek el a szállításra előkészített ↓ lőszeres ládák

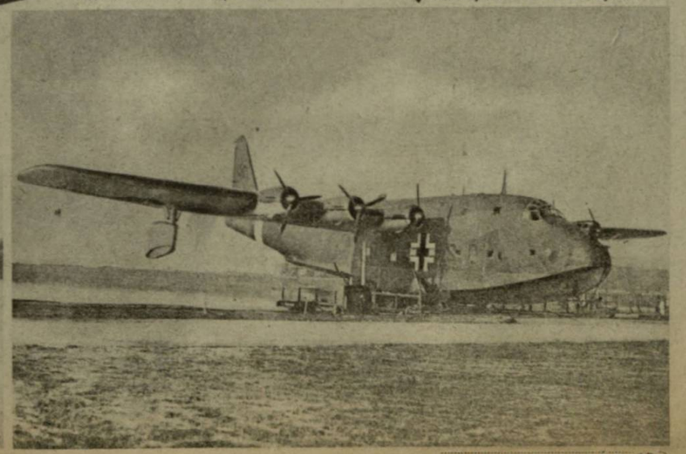

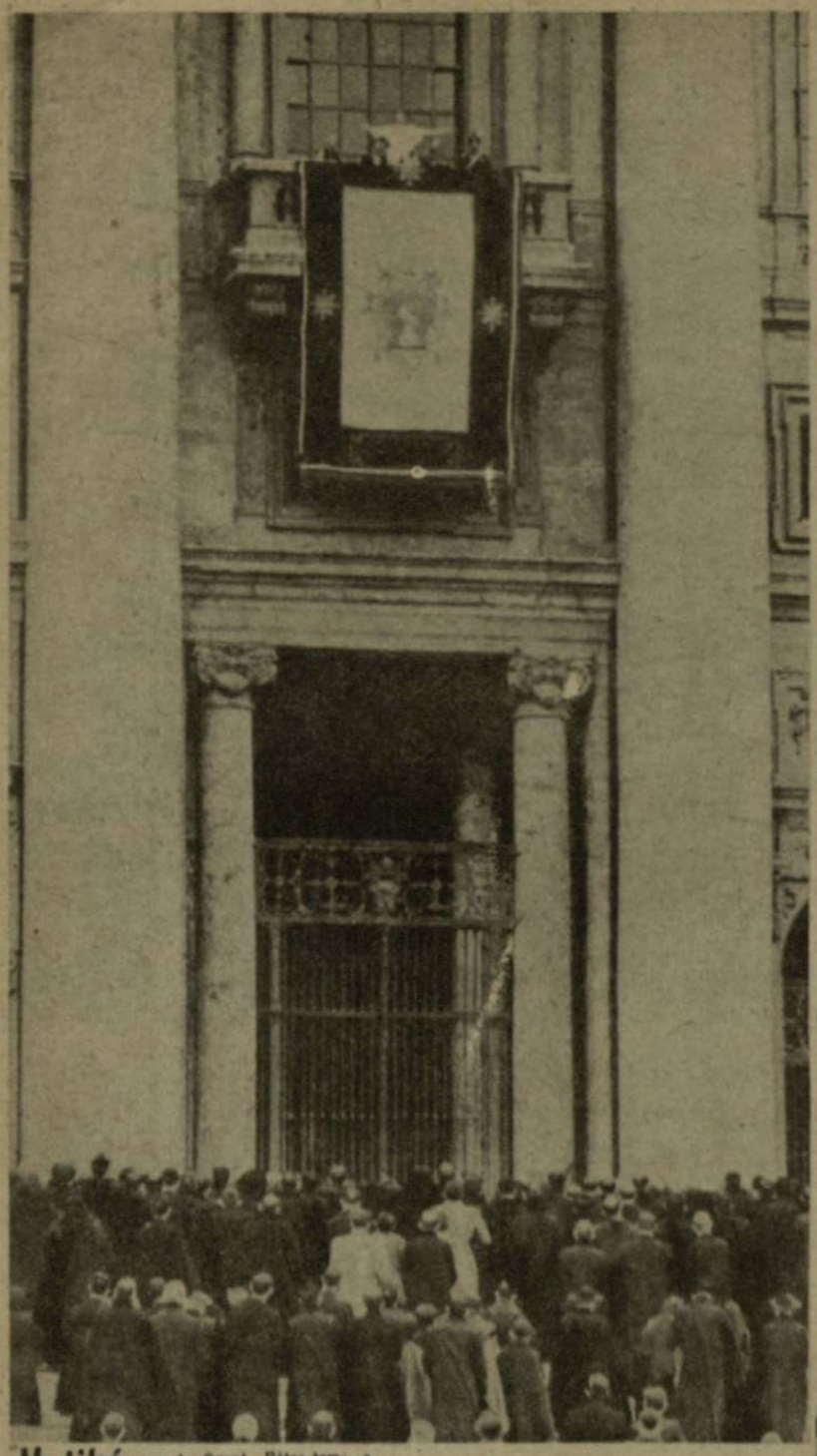

Vatikán: A Szent Péter-templom erkélyéről XII. Pius pápa az elmúlt éjszakai támadásoktól oly sokat szenvedett örök város lakóihoz vigasztaló szózatot intézett ↑

Berlin: Göbbels birodalmi miniszter átvette Nagyberlin életének irányítását és munkatársai előtt ismertette programját

VILÁG

III. VIKTOR EMÁNUEL rádióbeszédben bejelentette, hogy visszavonul az ügyek vezetésétől . . . Az elhatározás mögött Moszkva befolyását kell keresni ↑

A pápai állam határánál német őrség vigyáz, hogy a városállam semlegességét senki se sérthesse meg

Amszterdam: A szövetséges terrortámadások áldozatainak temetése. A lakosság végtelen sorfala közt vonult a temetőbe a gyászmenet ←

Páris: A francia főváros ellen intézett legutóbbi angolszász terrortámadás hatása az egyik lakónegyedben

Pádua: Angolszász terrorbombázók elpusztították a XIV. században épült és a művészettörténet legragyogóbb lapjain számontartott freskókkal díszített paduai Eremitani-templomot is . . .

Róma: A III. század közepén épült műemlékeket pusztította el ismét az angol-amerikai bombázók legutóbbi támadása az örök városban

Róma: Égig csapó füstfelhők szállnak fel a polgári lakosság lakónegyedeiből a szövetséges bombatámadás után

EXPERIENCES WITH SHORTAGES OF MEATS AND OTHER NECESSITIES HAVE DRIVEN HOUSEHOLDERS TO SERIOUS POLITICAL THINKI

SORBANÁLLÁS AMERIKÁBAN! Tavaszi jelenet New York utcáin! A kép eredeti felírása szerint a hús- és egyéb élelmiszerek hiánya a háztartásokat komoly politikai gondolkodásra késztette... ←

Bécs: Az egykori császárváros nem veszítette el kedélyét attól se, hogy meg kellett ismerkednie a totális háború borzalmaival. A késő reneszánsz stílben épült Burgszínház minden este zsufolásig megtelik közönséggel →

ÚJSÁG

A bandaharcok elfogott résztvevői. Tito partizánjai az utóbbi tisztogató hadműveletek során tömegesen kerülnek fogságba

Pozsony: Az önálló Szlovákia megteremtésének évfordulóján Tiso elnök a Szent Márton székesegyházból távozik az ünnepi istentiszteletről

ÚJ TÁNCÁT PRÓBÁLJA Brigitta Weylandt, a világhírű svéd táncosnő. Az ifjúság és szépség örőme sugárzik bravuros mozdulataiból

TAVASZI VIRÁGOK...:

Berlin: Harbig Rudolf, akinek nevéhez három világrekord fűződik, a keleti arcvonalon hősi halált halt

KOVEL felszabadítása a

Nyolcvanezer négyszögkilométer területet borít el a Pripjet-mocsár a keleti arcvonal csatateréből, alig tizezer négyzetkilométernél kisebbet, mint a Trianoni Magyarország volt... A végtelen nádasok, iszapok ingoványok világa ez, ahol nem csak az ellenséggel kell megküzdeni, de a terep is halálos veszedelem a katonának. Egy elhibázott lépés és a mocsár mindörökre eltemeti az embert, autót, lovat, szekeret. A találékonyság és lélekjelenlét csodáit kívánja meg itt a szolgálat, amelynek ébersége egy percnyi pihenőt se enged... Ezekből a végtelen nádasokból, az apró szigeteken nagy fáradsággal kiépített támaszpontokról törtek elő a német „mocsári vadászok" segítséget vinni Kovel körülzárt, hősiesen harcoló védőinek. A vállalkozás sikerült, az ostromgyűrűt szétszakították Sziedliszce, Nieszuhojezse felől támadó bajtársak s biztosították a vasúti fővonal fontos ellátási útját is a hadtápterülettel. A hátba támadott bolsevisták súlyos veszteségeket szenvedtek a harcokban, mert a koveli védők és a felszabadító csoport kétfelől morzsolták fel erejüket. A bravúros vállalkozást a hadtörténelem tanítja majd, okulásul a jövő katonanemzedékeinek!

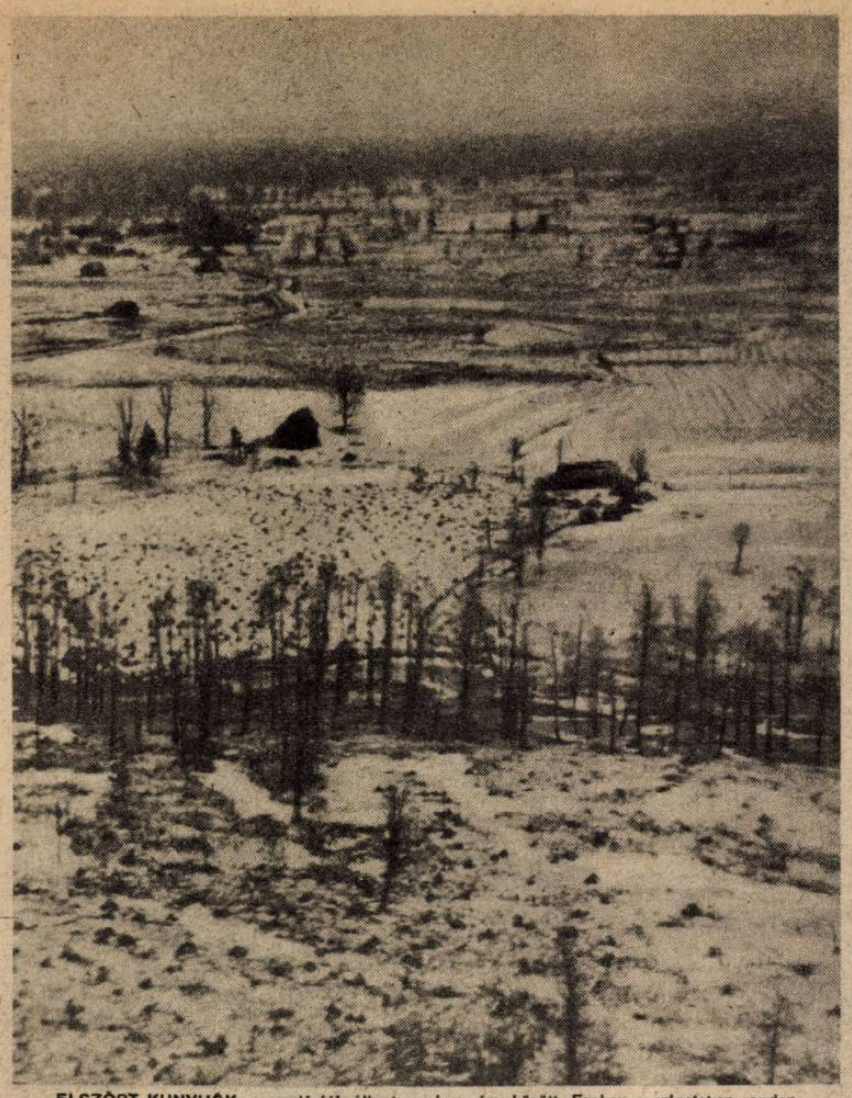

ELSZÓRT KUNYHÓK, sorvadó fák állnak az ingovány között. Ezeken a szigeteken rendezték be támpontjaikat a német védők és a tenyérnyi szárazföldekért folyik a kemény harc...

VIGASZTALAN TÁJ EZ, nádas szigeteivel, hideg iszapszagú tavaival s a nagyobb szigeteken épült falvakban is egészségtelen az élet... S amikor megindul a tavaszi áradás, áthatolhatatlan. Ebben bízott a vörös hadsereg...

TÖKÉLETESEN TAKAR a tavalyi nád, de a katona álcázza magát, mert az ellenfelet is éppúgy elfedi a sűrűség

AHOL NINCS VIZ, örökké regadós, mély sár és iszap akadályozza a hadseregek mozgását. A motorkerékpárok is harckocsitalpakon képesek előrejutni a Pripjetben

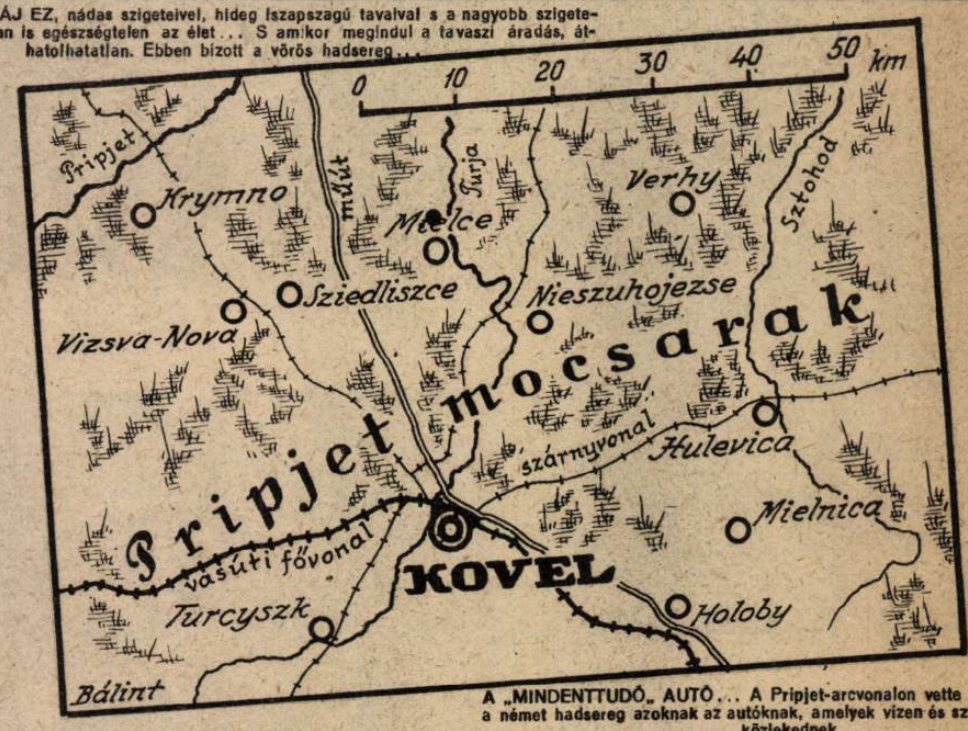

A „MINDENTTUDÓ„ AUTÓ... A Pripjet-arcvonalon vette legjobb haszn a német hadsereg azoknak az autóknak, amelyek vízen és szárazon egyará közlekednek

LASSAN VIRRAD... A mocsár fölött, mint a pokol füstje, hömpölyög a fehér köd. A dorongúton lassan halad előre a vonatoszlop a friss lőszerrel

PRIPJET mocsáron át

A SZÜNTELEN HARC, PIHENÉSNÉLKÜLI ÉBERSÉG se veszi el a német katona humorát. A Pripjet nádasai, ingoványai közt helytállók „mocsárvadász" néven becézik magukat és szálláskörletüket is így jelölik meg. A mocsárvadászok támaszpontjairól indult meg a támadás Kovel felé . . .

HÁROM FONTOS ESZKÖZT visz magával minden „mocsári vadász": lőszert, kézigránátot és kenyeret. Soha nem lehet tudni, hogy egy járőrvállalkozás meddig tart s hol téveszt útat a végtelen ingoványban a katona

LÉPÉSRŐL-LÉPÉSRE tapogatva haladhat csak a harcos a mocsárban, amely te'e van feneketlen iszap-vermekkel

NEHÉZ GRÁNÁTVETŐ
egy előretolt állásban

KÜLÖNLEGES FELSZERELÉST kapott minden gránátos a mocsár, harcokra. Vízhatlan ruha és gumicsizma egészítette ki a katona tökéletes fegyverzetét →

MINDEN LÉPÉS VESZÉLYES, mert a vidéket kellőképen nem ismerő számára halálos ellenség a feneketlen iszap

FELDERÍTÉS GUMICSÓNAKON . . . A Koval-felé való előretörést megelőző napokban gondosan felderítettek minden járható csatornát, s nagyobb egységek előnyomulására alkalmas száraz, összefüggő szigetrendszert

A KOVELI HATÁRBAN, ezek a rettenthetetlen harcosok szabadították fel Kovelt és iktatták be harcvonalba . . .

A HÉT LEGÉRDEKESEBB KÉPEI

RUDEL ŐRNAGY, egy csatarepülő-csoport parancsnoka, akit a Führer már régebben a lovagkereszttel tüntetett ki, most pedig a kardokkal és brillánsokkal díszített tölgyfalombot adományozta a vakmerő pilótának. Rudel őrnagy 1800 bevetésen vett részt eddig s a szovjet páncélosok ellen vívott harcokban 202 ellenlelét pusztította el.

A Dnyepernél gépe megsérülten a vízbe zuhant. Hű kísérője, Hentschel törzsőrmester a folyóba fulladt, de ő vakmerő bravurral elérte a német állásokat

HADIJELENTÉSEK,

Hadparancsot intézett az elmúlt szombaton az első honvédhadsereghez Magyarország kormányzója, s a történelmi óra minden komolyságával szólította fel katonáit a bolsevizmus ellen való elszánt küzdelemre. A Kárpátok hegykapuinál áll a történelem legkönyörtelenebb hatalma, amely Európa keleti térségeit a tűz és láng, a gyilkos terror és kimondhatatlan szenvedés színhelyévé tette s nekünk, ha csak nem akarunk veszendő sorsra jutni, végre fegyverrel kell szembeszállnunk vele... *Tudjuk: mit jelent ez a harc, s milyen áldozatokat kíván minden magyartól, attól is, aki itthon a munka katonája kell legyen, eszközöket kell teremtsen a szovjet hordáival való engesztelhetetlen mérkőzésre, — de határozottan vállaljuk a reánk mért terheket.* Tűzhelyünk oltalmazásáról van szó s Európa ügyéről, amely mindig elválaszthatatlan volt a magyar ügytől, hiszen aki bennünket akart megsemmisíteni az évszázadok folyamán, annak végső célja Európa legázolása, felgyújtása lehetett csak. Hála Istennek, a háború tűzvésze nem csapott még át a mi hajlékunk fedelére, a haza határain kívül állhatunk elébe a támadónak, feltartóztatni és visszaverni. Az utolsó pillanatban tértünk magunkhoz, az utolsó óraütés ébresztett rá bennünket, hogy mi forog kockán s tudjuk, amit a kormányzói hadparancs is oly keményen hangsúlyoz: ebben a harcban nincsen vissza, csak előre, mert a vissza bizonyos vesztünket jelentené!

Olyan bajtárs áll mellettünk a küzdelemben, mint a német hadsereg katonája, öt esztendő minden európai csatatérnek győzhetetlen hőse, legtökéletesebb fegyvereivel ennek a világháborúnak. Galicia mezőin, amelyeken éppen harminc esztendővel ezelőtt együtt küzdöttek már apáink, vállt vállhoz vetve, most is megállítják Sztalin vörös hordáit.

A vezérkar főnökének első jelentése mindjárt olyan hősi tettekről számol be, amelyek méltók a múlt hagyományait őrző magyar honvédhez, s a nagy feladathoz, mely fegyveres erőnk vállaira hárul az elkövetkezendő időkben. A Tatár-hágó bejáratánál, Sztaniszlau térségében a vasútbiztosító alakulatok, amelyek csak erre a feladatra rendelkeztek fegyverekkel, fényesen kitüntették magukat s a támadó bolsevista páncélosok zömét puskával és kézigránáttal semmisítették meg...

A nagy keleti csata

egyébként fokozódó keménységgel folyt ezen a héten is, a front középső szakaszától a Krimig. A harcok súlypontja egészen délre terelődött át, ahol a bolsevista hadosztályok szakadatlan támadásait kemény elhatározottsággal állták a német védelem csapatai. Az ember és anyag felmorzsolására irányuló német szándék nem változott s a hadvezetőség egy-egy területet csak addig védelmez, amíg a bolsevistákat rá nem kényszerítette, hogy minden erejüket latba vessék, fegyvereiket elhasználják, aztán a rugalmas védelem törvényei szerint visszavonulnak. otthagyva az ellenségnek a hasznavehetetlen pusztaságot. Ezek a harcok a hullámtörő gátak feladatát teljesítik, kifárasztva az örökké teljes erejét bevetni kényszerült ellenfelet, folytonosan feltartóztatva kezdeti lendületét. A végső eredmény szempontjából a területek, városok feladása nem irányadó jelentőségű s majd csak a döntés órájában válik el: érdemes volt-e a szovjetnek annyit áldoznia a taktikai sikerek látszatszépségéért... Mert az anyagi veszteségeket ugyan lehet pótolni a gyárak fokozott termelési tempójával, s az angolszász segítséggel, a pusztuló emberszázezreket azonban már sokkal nehezebb. Képek, amelyek a legutóbbi harcokban fogságba esett bolsevista katonákat ábrázolják, azt mutatják, hogy az újból szovjetkézre jutott ukrajnai és keletlengyelországi területeken a tizenhat esztendős gyerekeket is besorozzák, sebtében kiképzik és az arcvonal legkeményebb csatáiba dobják be, a kipróbált hadosztályok kötelékében... A tartalék fogyatkozóban van s talán éppen akkorra merül majd ki, amikor a végső összecsapásra kerül a sor!

Egyébként a déli fegyveres arcvonalon az utóbbi napokban a Krim került a harcok gyujtópontjába. Feodozia és Szimferopol városokat a német csapatok minden hadifontosságú berendezés elpusztítása után kiürítették s ugyancsak elhagyták Odesszát is, hogy a Dnyeszter nyugati partján foglaljanak el új állásokat. Itt különösen nagy technikai erők bevetésével erőszakolta a szovjet hadvezetés a harcokat, s ezt bizonyítja az elpusztított vörös páncélosok óriási száma is. Egyedül Tiraszpol térségében egyetlen napon 73 nehéz bolsevista harckocsit lőttek szét a német állások előtt, de hasonló arányúak voltak az ellenséges veszteségek a többi gyujtópontokban is.

Galiciában Tarnopol, Kovel, Sztaniszlau körül lángol a küzdelem a leghevesebben, s itt a magyar honvédég alakulatai olyan hősies magatartást tanusítottak, hogy a német hadijelentések egymásután több napon keresztül is kiemelték küzdelmük példaadó nagyságát. Tarnopol romjai között elszántan védekezik a helyőrség, sőt több helyen vissza is vetette kelet felé az ellenséget az itt harcoló német erő. Pszkovtól délre is megkísérelte az ellenség az áttörtést de az itt támadó 90 páncélos közül negyvennyolcat a védelem mesemmisített s a támadás kivérezve elakadt... *Az arcvonal középső része szilárd, egy lépéssel se tudnak előre nyomulni a vörös hadosztályok, s ez a céltudatos kitartás Mannstein vezértábornagy tavaszi terveiben tán fontos szerepet játszik majd...*

Az olasz földön

elfáradtak a harcok, az angolszász inváziós csapatok felhagytak a nagyarányú támadási kísérletek-

NEHÉZ ÁGYÚ MUNKÁBAN a Jasszi körül vívott harcokban

SZOVJET KATONÁK „KIEMELÉSE" a megrohamozott állásokból Sztaniszlau térségében

DÖNITZ NAGYADMIRÁLIS meglátogatta az Atlanti-partok egyik flotta-támaszpontját, ahonnan a buvárnadászok futnak ki vadászatra

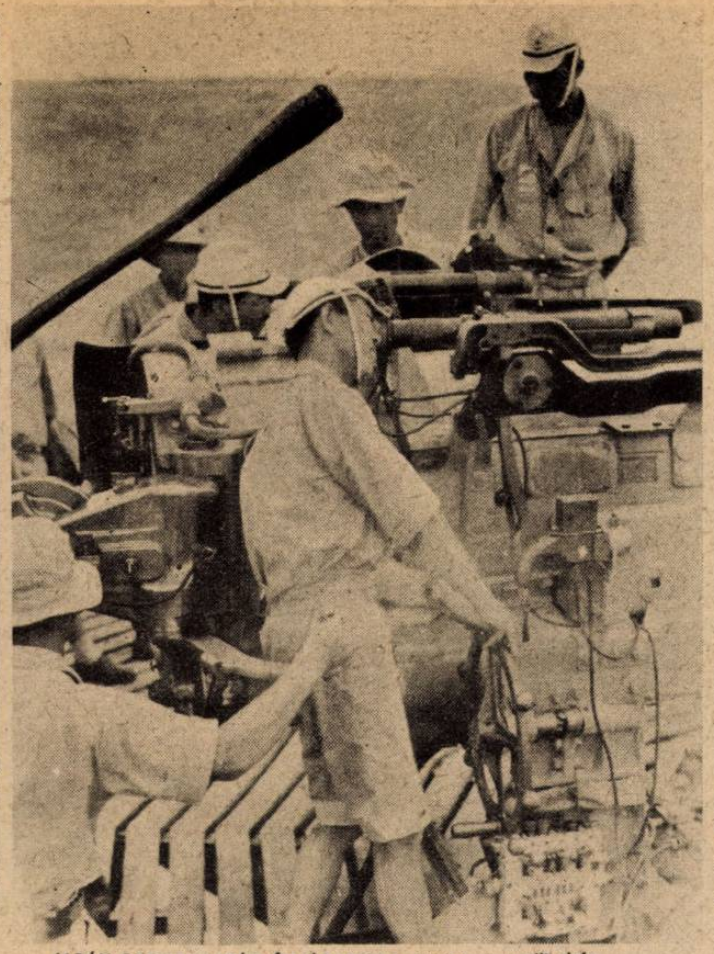

JAPÁN GYORSNASZÁD ÓRJÁRATON a Jávai-tenger nyílt vizén

HONVÉD HUSZÁROK vonulnak fel a sztanislaui térségben folyó súlyos harcok első vonalába. A magyar katona hősi kitartásáról mindennap megemlékeznek a hadijelentések

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

kel a Cassinoi hegytömb körül. Csak a levegőben folyik elkeseredett küzdelem és a német messzehordó ágyúk lövik szakadatlanul az anzioi hídfő kirakodó hajóit. A támadó vállalkozásokban teljesen felmorzsolódtak az angol és amerikai elit hadosztályok, a gyarmati katonák pedig nem alkalmasak a tehnikai jellegűvé vált harcok folytatására a fölényes német katonákkal szemben. Nem vetik be a Badoglio-csapatokat se a „felszabadító" küzdelembe, hanem ehelyett a szovjetfrontra indítottak el egy nagyobb alakulatot, hogy a bolsevista hadifogságban lévő, mintegy ötvenezer olasszal kiegészítve ott használják majd fel. A sokkal kézenfekvőbb megoldást, hogy otthon harcoljanak, azért nem alkalmazták, mert Eisenhower állítólag megbízhatatlanoknak minősítette a marsall hadseregét...

A légi háboru

kegyetlen erővel folyik az egész európai térség felett, s a nyugati szövetségesek nemcsak nagyobb alakulatokat vetnek be, hanem még inkább válogatás nélkül bombázzák a békés lakosság városait. Igaz, a veszteségek is mind iszonyúbb méreteket öltenek, különösen a német terület felett elpusztult gépek számát tekintve. Az egész Európára kiterjesztett légi offenzíva magyar városokat, falvakat is sújt, s a terrortámadók, akik már a legelső alkalommal munkásnegyedeket pusztítottak el, továbbra is ilyen „célpontokat" keresnek... A védelem erélyes közbelépése nemcsupán a támadó hullámokat szórta szét minden berepülésnél, de igen sok négymotoros bombázót is megsemmisített a földi elhárítással együttműködve. A terrortámadások nem érték el azt a hatást, amit vártak tőlük, ugyanúgy, mint a német városok elleni rohamok, mert csak az ellenállás szellemét izmosították meg.

Távolkeleten

a japán hadsereg keményen küzdő hadosztályai, amelyek átlépték a burmai határt, tovább nyomulnak előre a felszabadító hindu csapatokkal együtt az ország belseje felé. A brit hadvezetőség mélyen hallgat a harcok eredményéről és nem ismerte be máig se bizonyos stratégiai kulcsállások elvesztését, pedig az Imphalból Silcharon át vezető hágó bravúros elfoglalásával a japánok Mountbatten hadseregét minden visszavonulási útjától elvágták és ez a hadsereg most a biztos megsemmisülés előtt áll. A döntő harc megkezdődött a leggazdagabb ázsiai terület birtokáért s az első menet nem kedvező az angolokra, akik pedig szakadatlanul erődítési munkálatokat végeztek itt, hiszen pontosan tudták: milyen hatása lenne a japán haderő benyomulásának a határokon az éhező, elégedetlen nép körében... Most ez a betörés megtörtént, még hozzá olyan kezdeti sikerrel, amit igen nehéz volna ellensúlyozni, hiszen Mountbatten negyedik hadserege az indiai védelem elitje volt...

A diplomácia frontján

Hull amerikai külügyminiszter rádióbeszéde volt a hét eseménye, s igen csúfosan ütött ki a demokráciákra. Washingtonból meg akarta fenyegetni Hull a semlegeseket, s most az egész világ zúg a felháborodott visszhangtól, amely visszautasítja az angolszász vakmerőséget és hatalmi tébolyt. A másik politikai hír, hogy Sztalin nem fogadta el Churchill ajánlatát egy újabb hármas találkozó rendezésére, senkit se lepett meg. A vörös cár nem tanácskozni akar, hanem a százszor megígért második frontot szeretné látni, s nincs szándékában Moszkvából kimozdulni...

FRANCIA ÖNKÉNTES, aki a keleti arcvonalon küzd a Európára törő bolsevizmus ellen, vitéz magatartásáért vaskeresztet kapott

A LEGFRISSEBB SZOVJET HADIFOGLYOK... Mindannyian a most visszafoglalt ukrajnai területről villámgyorsan besorozott gyerekek, néhány idősebb bolsevista vezetése alatt

AZ ANGOLSZÁSZ BOMBÁZÓ TÜZET KAP... Rárohant a vadászgép ezer kilométeres sebességgel a pillanatok alatt zúdítja feléje a nehézgéppuska pergőtüzét. A légi erődök százait pusztítják el a bátor német vadászok

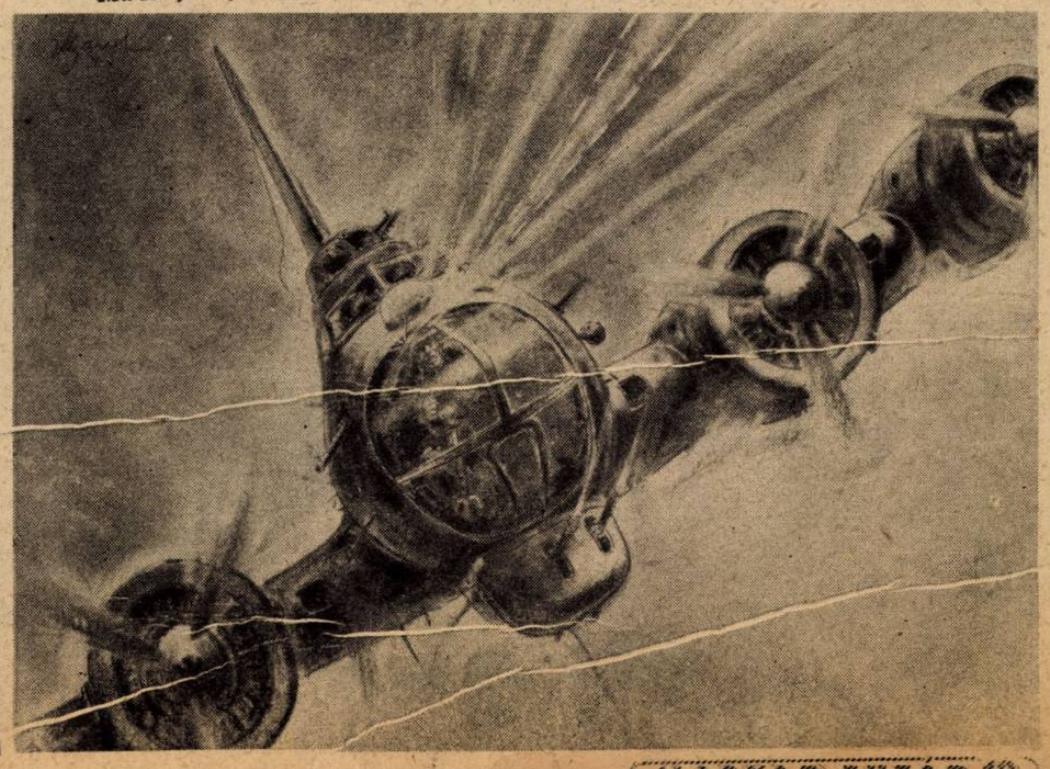

DÍSZKIVONULÁS az Arc de Triomph előtt. A párisiak minden alkalommal megcsodálják a kozák önkénteseket, akikből a német kiképzés tökéletes katonákat nevel

BEVONUL egy kozákszázad a napi fegyvergyakorlatról. A párisi Bois de Boulogne rügyező fái alatt keményen csaltognak a bakancsok

KOZÁKOK Párisban

A SZOVJET ELLEN HARCOLÓ OROSZ ÖNKÉNTESEK KIKÉPZÉSE A FRANCIA FŐVÁROSBAN

ELMÉLETI ÓRA. A modern harcászat minden fegyverét kezelnie kell a kozák önkéntesnek, aki a kiképzés után a keleti fronton harcol majd, népe felszabadításáért

AZ EBÉD... Fárasztó gyakorlatok után jól esik az ízletesen elkészített étel, s vidám a katona ↑

ZSOLDFIZETÉS... A kaukázusi önkéntesek éppen annyi zsoldot kapnak, mint a német grénátosok →

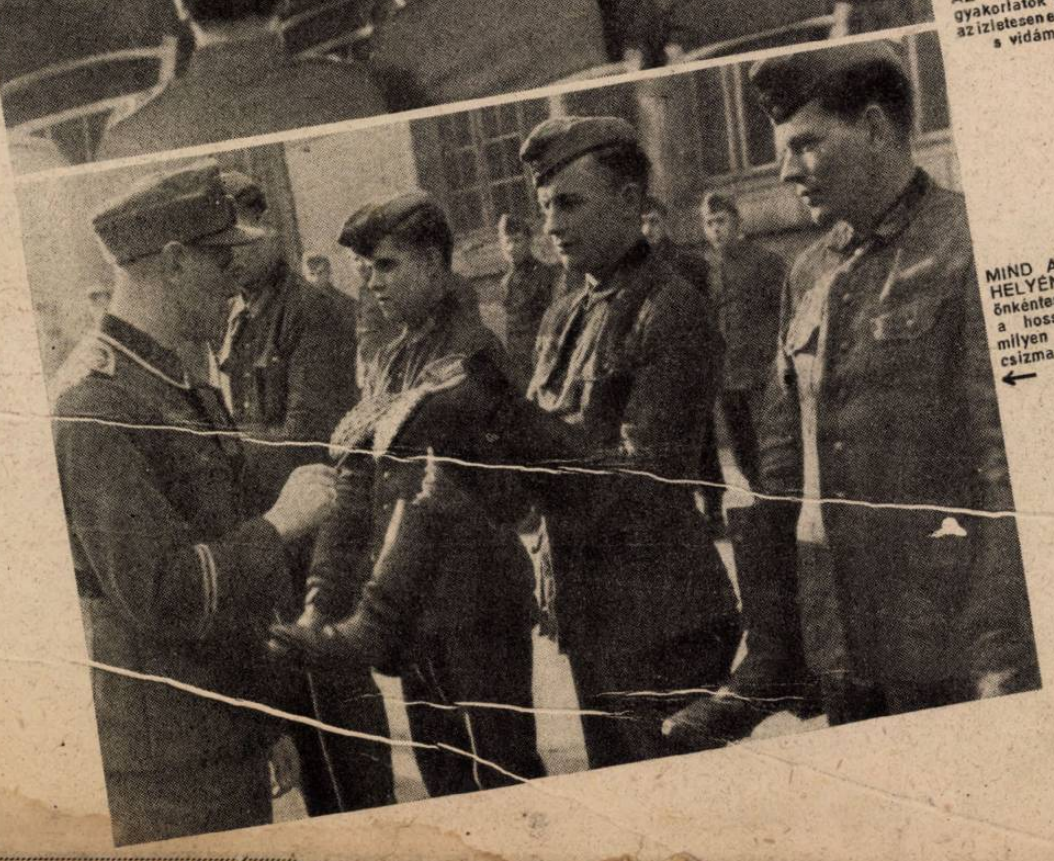

MIND A 36 SZÖG A HELYÉN VAN... Az önkéntesek megtanulják: a hosszú menetelésnél milyen fontos, hogy a csizma rendben legyen ←

A kíváncsi Aladár:

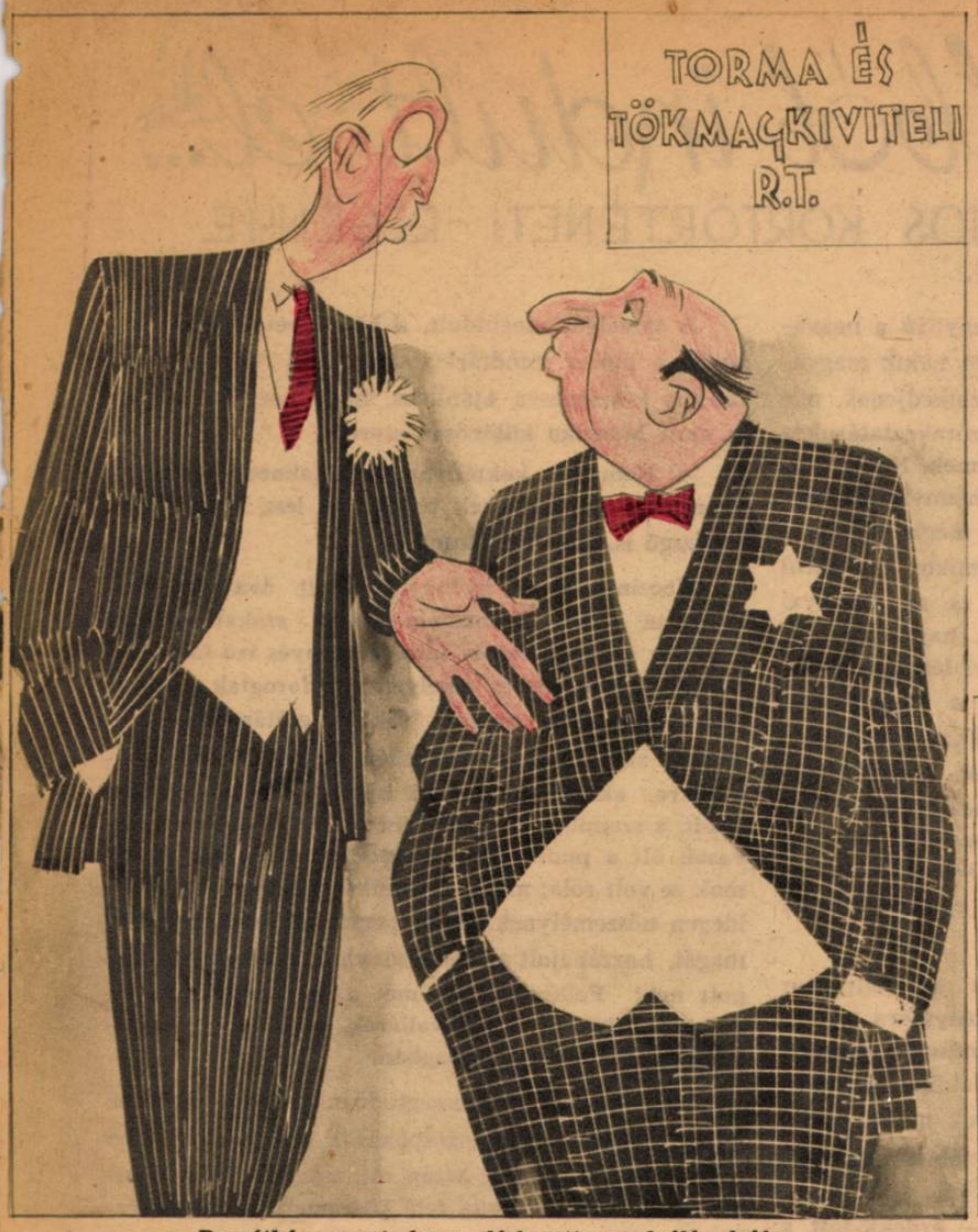

— Bernátkám, most, hogy elérkezett az elválás órája, mondd meg a vállalatunk telefonszámát...

Védekezés!

— Hát magának nem szólt a rendelet, hogy a sárga csillagot fel kell varrni?
— Bíró úr, én azt gondoltam, hogy az arcom elég garancia a felismerésemre...

Feketések végzete —

vagy aki a saját dug-árujába dől...

Nemesi gőg:

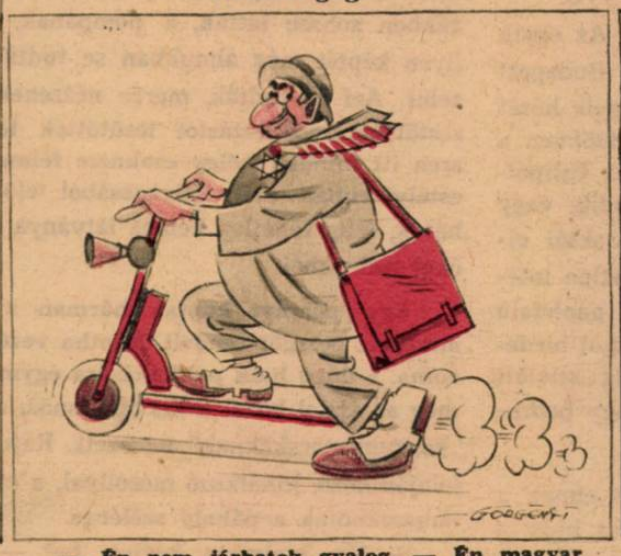

— Én nem járhatok gyalog. — Én magyar zsidó vagyok.

Elsötétítés után:

A pók és az áldozatai . . .

(Simplicissimus)

Milyen humánus!

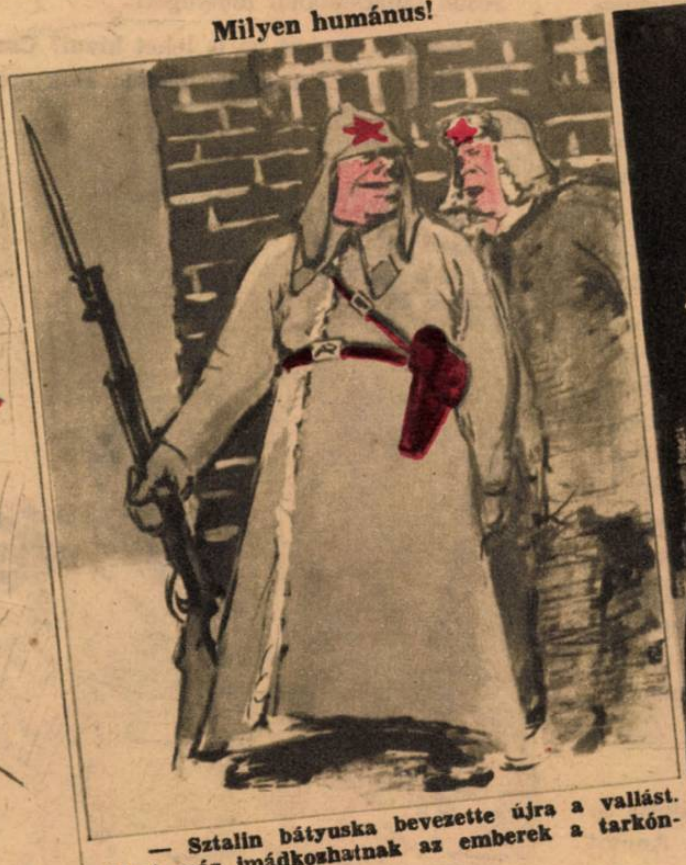

— Sztalin bátyuska bevezette újra a vallást. Most már imádkozhatnak az emberek a tarkónlövés előtt!...

Romantika:

Lement a nap s a csillagok feljöttenek...

Juda szerepe a világháborúban!

(Kladderadatsch)

Angolszász népjog a szovjetviharban.

...És mi ebben a hajóban bíztunk!...

(Kladderadatsch)

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(87.)

Neve a lapokban is szerepelni kezdett. Az egyik ujság kárácsonyi nyilatkozatot kért tőle Budapest fejlődéséről, s úgy szólaltatták meg, mint egyik hősét annak az építési láznak, mely ezekben az időkben a fővárost hatalmába kerítette. Csakugyan, az Újlipótváros környékén majdnem minden harmadik, vagy negyedik malterszagú, éjjel-nappal munkásoktól ellepett házán az ő cégének jelzése volt. Egyetlen intésére gombamódjára nőttek ki a földből a papírfalú paloták, s értett hozzá: hogy csapjon reklámot hirdetésekkel ezeknek az új lakásoknak. Mindig kitalált valami tetszetős jelszót, s azt ordították nagy betűkkel a negyedoldalak bizonyos lapokban.

Külön irodát tartott fenn a vállalat s ennek a hivatalnak nem volt más rendeltetése, mint hogy a lakások után érdeklődőkkel tárgyaljon. A bérek nem voltak ugyan alacsonyak, de ezzel szemben a házak nyujtották azt a modern komfortot, amely otthonossá egyáltalán nem tette a szűk szobákat, viszont a legnagyobb mértékben divatos volt minden. Ő maga semmi kincsért nem hurcolkodott volna egyikébe se ezeknek a palotáknak. A szomszédok akarva, akaratlan tanui voltak a fölöttük, alattuk és mellettük lakók családi pörpatvarainak, minden hangos szó lehallatszott az emeletekről s egy-egy autobusz, ha végigdübörgött az utcán, megremegtek a képek a falon.

A fiúk lassanként megszokták az idegen várost. Megtanultak viselkedni is s némileg beszélni azon a nyelven, amely nélkül Budapesten mégis nehezen boldogulhattak volna. Juda nem sajnálta a költséget, — egy szegény zsidó egyetemi hallgatót fogadott fel melléjük s annak nem volt más dolga, mint egész délután diskurálni öccseivel. Így azután nemcsak a furcsa nyelv szavait sajátították el, hanem megismerkedtek a nagyváros életének titkaival is. Vonzotta és izgatta őket ez a rejtély, s Juda egy napon csodálkozva hallotta, hogy Josua lokálba szeretne menni.

— Mit akarsz? — kérdezte, mintha nem értette volna.

— Soha se voltam még mulatóban, — vallotta be az ortodoxok szemérmes tartózkodásával. — Annyit hallottam a lokálokról, hogy igazán ideje már egyet megnéznem.

Juda nevetett.

— Hátha nincs egyéb kívánságod, nem bánom. Csak a pénzre vigyázz, ezeken a helyeken alaposan benyulnak a vendégek zsebébe.

— Lopnak? — kérdezte riadtan az öccs.

— Ugyan, ne beszélj szamárságot. De minden méregdrága.

— No, talán kibírjuk, — vigasztalta Josua.

— Jobban szeretném ugyan, ha én is veletek mehetnék. Két ilyen tapasztalatlan idegent egészen megkoppasztanak.

Josua bevallotta, hogy az expedícióra nem magányosan vállalkoznak, velük tart a nyelvmester is. Juda megnyugodott.

S este, jóval vacsora után, izgatottan, csillogó szemmel ültek kocsiba a villa előtt a fiatalok. Mesterük, ez az alig huszonhárom esztendős, de már fáradt, blazirt és kitanult zsidó aranyifjú a beavatottak fölényes tájékozottságával adott nekik magyarázatokat, s oktatta őket: hogy viselkedjenek, mit válaszoljanak a hölgyeknek, akik szórakoztatásukra az asztalnál majd bizonyára megjelennek. Nem felejtette el megmondani azt se, hogy mennyi társaságpénzt illik adni, de minden jótanács mégis egyszerre elpárolgott a tanítványok fejéből, amikor a pazarul kivilágított bejárat előtt megálltak s az arannyal vastagon elborított ruhájú portás hajlongva kinyitotta előttük a kocsi ajtaját. Ennyi fényt még életükben sohase láttak, a pompának, a ragyogásnak ilyen képeit még álmukban se tudták volna elképzelni. Azt se tudták, merre nézzenek, a szégyenkezéstől és csodálkozástól lesütötték tekintetüket. Hiszen itt minden hölgy csaknem félmeztelen volt. Az estélyi ruhák mély kivágásából elővillogó csupasz hátak, félig födetlen keblek látványa egészen kihozta őket sodrukból.

Egy páholyt kaptak hárman s az instruktor mindjárt pezsgőt rendelt. Mintha vezényszóra történt volna, a dugó halk pukkanására egymásután jelentek meg az asztal körül a kis táncosnők, akiket mesterük „konzum-macskáknak" nevezett. Rájuk mosolyogtak, felajánlkozó, kínálkozó mosollyal, s csábító tartásban támaszkodtak a páholy széléhez.

— No, melyiket hívjuk be? — érdeklődött a mester.

Josua tanácstalanul motyogott:

— Ezeket? Ezeket be is lehet hívni? Csak úgy? Én azt hittem, ezek nagyuri dámák, akik szórakozni jöttek.

Grün úr, — így hívták a nyelvmestert, — teli torokból kacagott.

— Mancika, — intett az egyik szőke, kissé bánatos szemű lánynak, — jőjjön csak ide. Ez se történt még meg magával, mióta a lokálban van: a barátom úrinőnek nézte.

— Igazán? Milyen kedves...

A társalgás megindult, a hölgy betelepedett közéjük, a pincér mindjárt sósmandulát rakott az asztalra s készségesen ajánlotta, hogy hozza a koktélt is, amit Mancika különösen szeret.

— Nem lesz koktélivás, — tiltakozott Grün, — bennünket ne vegyenek palira. Jó lesz Mancikának a pezsgő is, amit mi iszunk.

Koccintottak, a gyöngyöző italt óvatosan kortyolgatta a két Brandstein-testvér, szokatlan volt nekik ez a habzó, csípős, kissé kesernyés ízű folyadék. Bámulták a parkettet, amelyen már forogtak a párok, — egyelőre még csak a frakkos előtáncosok és a mulató alkalmazottai, félszegen pislogtak szomszédnőjükre, akinek hajából, ruhájából bódító parfőm áradt, s szemügyre vették fehér bőrét, amelyen hamvasan ült a puder. Nem mertek szólni hozzá, fogalmuk se volt róla: mit kell ilyenkor mondani egy vadidegen nőszemélynek. Grün persze otthonosan érezte magát, hozzáhajolt a kisasszonyhoz s valamit suttogott neki. Felhívta figyelmét a két vidéki fiatalemberre, akik pénzes gavallérok, csak éppen ügyetlenek még a pesti társaságban.

Mancika hát kötelességtudóan dolgozni kezdett. Sűrűn ürítgette a pezsgőspoharat, mert minél több italnak kell elfogynia, aztán magassarkú cipős lábaival egyik oldalon Josua felé közeledett, a másik térdével pedig a kisebbik öccshöz simult.

A második üvegnél már felderültek ők is, ügyetlenül kérdezgetni kezdték vendégüket, hogy mióta van a lokálban, hol lakik, amikor civil, Josua pedig randevut is kért tőle.

Lassanként benépesült a helyiség. Eloltották a lámpákat, vörös, violaszín és kék hangulatfények pásztázták a láthatatlan reflektorokból a parkettet, a páholyokat s egymásután perdültek ki a parkettre az artistaszámok szereplői. A meztelenség tobzódott a fülledt és illatos melegben, a hölgyeken alig volt valami ruha, egy-egy csillogó nadrág, melltartó volt minden öltözetük. Kacéran dobálták lábaikat, kihívó pillantásokat vetettek a magányos férfivendégek felé, s aztán a szünetekben, mint hordókban a heringek, a törzsközönség tagjai zúdultak a kis körbe, hogy a rikoltó zene hangjaira járják a groteszk táncot.

— Maguk nem táncolnak? — érdeklődött készségesen Mancika.

— Nem, — szégyenkezett Josua, — mi egyáltalán nem tudunk táncolni.

— Jaj, de jó! Nem is tanultak? Nem jártak tánciskolába?

A Brandstein-fiú nem akarta elárulni, hogy a tarnopoli gettóban ezt az intézményt nem igen ismerték, s a chassid-apák pofonnal térítették volna észre elvetemedett fiaikat, akik ilyen kívánsággal álltak volna elő. Pedig nem is lehet rossz, — gondolta Josua, — ott szorongani a parkett közepén, s átölelni a táncost, úgy, ahogy azok a hanyag mozgású fiatalemberek csinálják, akik vidáman diskurálva, nevetgélve csoszogtak ide-oda.

— Jöjjön, majd megtanítom . . . — csábította Josuát a lány.

— Á... nagyon ügyetlen lennék. Mindenki kinevetne.

— Ne legyen csacsi! Észre se veszi senki. Ezt a táncot mindenki tudja. Egy kicsit figyelje a lépéseket, aztán kimegyünk mi is.

A pincér új pezsgősüveget bontott s a jeges italt most már ők is mohón hajtogatták. Josua úgy érezte, hogy valóban sikerülne neki a kísérlet, csak éppen bátran neki kéne vágni.

Most azonban a lány már nem említette többé, el is felejtette az egészet.

— Itthagyom egy kicsit magukat, a következő számban én is szerepelek, — ugrott fel kacéran, — majd nézzenek meg, milyen csinos leszek.

Grün úr mohón érdeklődött: tetszik-e a kisaszony. Őszintén megvallották mind a ketten, hogy nagyon elragadónak találják a hölgyet.

— De jó lenne még vagy kettőt idehozni az asztalhoz, valamennyiünknek jusson partner, — ajánlotta az instruktor.

— Nem lesz az nagyon drága? — ráncolta szemöldökét Josua. — Nem akarok sokat költeni.

— Ugyan, ne törődjön vele. Van a maga bátyjának elég pénze, a bőre alatt is bankó van, mit garasoskodik, mit spórol neki. Az egy ajser ember, nem vágja a sárba, ha négy-öt üveg pezsgőt megiszunk s a macskákkal szórakozunk egy kicsit.

— Jól van, — egyezett bele Josua. — Jöjjön hát akkor még két kisasszony.

Grün úr intett a pincérnek, aki gyorsan eltünt, aztán valahonnét a zenekar tájékáról, ahol az eddig még el nem foglalt lányok unatkoztak, felvezetett két estélyiruhás táncosnőt. Ezek közül is szőke volt az egyik, a másiknak festett vörös haj koszorúzta az arcát.

— Maga, kis piros, jöjjön ide mellém, — vezényelt Grün úr, mint egy császár, — maga pedig, fiacskám, roskadjon le oda a fiatal úr mellé. Étel-ital bőven lesz, de tessék jókedvűnek lenni, s mulattatni az uraságokat, akik messziről jönnek és jól akarják érezni magukat.

Josua felbecsülte a jövevényeket s megállapította, hogy Manci mindkettőjüknél szebb, kedvesebb. Közben már megkezdődött az új szám, s a görlök meztelen csapatában csakugyan ott ugrált az ő szomszédja is. Valóban egészen csinos volt ruhátlanul, karcsú derekán feszült az ezüstflitteres nadrág, egész teste fehérlett a rizsportól.

Alig várta, hogy a mutatványnak vége legyen, s megint ott érezze maga mellett. A lány csodálkozó szemeket meresztett s kedvesen megfenyegette tánc közben. Azt akarja, — gondolta Josua —, hogy ne foglalkozzam ezekkel. Na... Ennek tetszem. Azt hitte, hogy személyének varázsa ragadta meg a táncosnőt s az önzetlenségből fakadó rokonszenv teszi féltékennyé a vetélytársnőkkel szemben. Izgett-mozgott a széken, integetett, s közben körülnézett, hogy látják-e mások: milyen bizalmas viszonyban van ő az egyik művésznővel. Persze, senki se vetett rá ügyet s ez kissé bosszantotta.

Most már a műsornak vége volt, elkezdődött a végeérhetetlen tánc. A szaxofon mély hangon jajgatott, a nagydob tompa ütemet vert ki a néhai kutya bőrén, a hegedűk sírtak, s valami kürt furcsán vinnyogott, mint mikor a macska tavaszi éjszakákon a háztetőn járva, keservesen rikoltoz.

A lokál igazi törzsvendégei most kezdtek csak érkezni. Grün úr és a lányok mindenkit ismertek, sorra megnevezték a gazdag fiatalembereket, tudták: ki melyik grófi család sarja, s a Brandstein-fiúk úgy nézték az eleven arisztokratákat, mint valami csodát. Pedig azok is éppen úgy fogták a pezsgőspoharat, mint Grün, legfeljebb ő előttük a pincérek mélyebben hajoltak meg, kívánságaikat többen lesték, s a lányok valósággal rajzottak körülöttük, mint az éjszakai lámpa fénykörében a puhaszárnyú rovarok.

Hajnalra jócskán eláztak. Akkorra már tele volt üveggel az asztal alatt minden talpalatnyi hely, elfogyott egy csomó sósmandula s a páholy peremén, akár a pókháló sűrű szálai, ott nyujtóztak a szines szerpentinszalagok, amelyeket lasszó módjára dobtak ki a táncoló párok felé.

— Fizessünk, — ajánlotta Grün, — aztán elmegyünk még valahová korhelylevesre.

A szokatlan éjszakázástól mindkét Brandstein-fiú halálos fáradt volt már, de nem akartak ünneprontók lenni, szégyelték volna bevallani, hogy legszivesebben ruhástól beledőlnének ágyukba.

— Jó, — egyezett bele Josua, — de hová?

— Hová, hová? A Newyorkba, kisapám, odamegy ilyenkor minden uriember.

A nyelvmestert fölényessé tette az elfogyasztott pezsgő. Magában ostoba galiciánereknek nevezte vendéglátóit s azt magyarázta suttogva a vöröshajúnak: legyenek boldogok, hogy egyáltalán leül velük az asztalhoz ő, akinek már cikkei jelentek meg a Nyugatban s akiből néhány esztendő mulva bizonyára híres esztéta lesz.

— Náluk van a pénz, fiacskám, — csillapította a táncosnő az éjszaka filozófiájával, — s amíg a bankót ők húzzák elő, addig te légy megtisztelve. Majd megtanulod még később, milyen nagy úr a pénz.

— Fütyülök rá... — makacskodott a részegek konokságával Grün.

— Menjünk, menjünk, — türelmetlenkedett Manci. — Fizessetek már.

Látni akarta: futja-e vajjon a nagy számla, mert a fogyasztás akkora volt, hogy hajmeresztő összegnek kellett abból kijönnie. Juda azonban előrelátó volt, alaposan megtömte öccsei zsebét s valóságos kötegben szedte elő Josua a nagy bankjegyeket.

— Hű... — lelkesedett a vöröshajú, — hiszen ezek a fiúk valóságos Dáriusok! Futja még bőven korhelylevesre, de reggelire is. Tudjátok mit? Kimegyünk a szigetre reggelizni.

A Brandstein-fiúk erőtlenül tiltakoztak. Josua arra hivatkozott, hogy délelőtt rengeteg dolga van, fontos tárgyalások s azokat józan fejjel kell folytatni.

— Ugyan, tárgyalások, — legyintett Manci. — Csak nem hagysz el bennünket, apuskám? Olyan jól összebarátkoztunk, s ti mind a hárman olyan kedvesek vagytok igazán, legszivesebben el se válnék tőletek, egész nap veletek lennék. Csuda jó lenne.

— Majd máskor, — igyekezett elhárítani Josua. — Most még elmegyünk abba a kávéházba, megesszük azt a lumplevest vagy mit, aztán ágyba!

A kocsi kint várta őket a bejáratnál. A soffőr elbóbiskolva, a volánra dőlt s csak akkor ébredt fel, amikor nagy zajjal kinyitották az ajtót.

— Haza? — kérdezte.

— Ellenkezőleg, öregem, — legyintett Grün, — a Newyorkba.

A motor felmordult, s két szem kémlelve fúrta tekintetét a hajnalodó utca szennyes, kékes ködébe. Milyen jó nekik, — gondolta, — milyen boldogok, gondtalanok. Övék minden, a kényelem, a pénz, a gazdagság, a hatalom. Miért? Milyen jusson szerezznek meg maguknak mindent, ami az életben szép és jó? Az asztalokat nekik terítik, a lokálokban az ő kedvükért gyujtják meg a hangulatfényeket, az éjszaka szerencsétlen virágai az ő kedvükre nyilnak, őket várják a kényelmes autók fél éjszakákon keresztül a szórakozóhelyek kapujában. Ők rendelkeznek, ők parancsolnak, magától értetődő természetességgel, ott is, ahol meg se melegedett jövevények mind.

Hallotta, ahogy hátul a kocsiban csiklandozottan nevetnek a lányok s dörmögő hangon tréfálkoznak velük az uraságok. Uraságok? Ezek? Látta az igazgató két öccsét, fülük mellett még ott volt a dugóhúzós tincs fehér helye, ahová a napfény se férkőzött soha. Látta őket ügyetlenül mozogni az előkelő villa bútorai között, s mint az Afrikából hozott félvadakat, csodálkozni mindenen, ami körülöttük volt. Most már ezek is lokálba járnak. Isszák a pezsgőt, zabálják a sósmandulát s ölelgetik a lányokat.

Csikorgott a fék, nagyot rándult a kocsi. Megérkeztek a Newyork elé.

Csakugyan nyüzsgött már itt az élet. Valahány lokál volt Pesten, mind ide öntötte törzsközönségét a zárás után. Ittas társaságok hahotáztak egy asztalnál, táncosnők hangos kacagása verte fel a „mélyvizet", pincérek cikáztak nagy ezüst tálcákkal, párolgó tálakkal, párás oldalú pezsgőhűtő vödrökkel, feketekávés csészékkel.

Josuáék kikerestek egy asztalt s letelepedtek.

— Jaj, — nekem telefonálnom kéne, — mondta riadtan Manci. — Van valami aprópénzed, apuskám?

— Hogyne, — készségeskedett Josua. — Mennyi kell?

— Huszonötezer.

— Telefonálni? Ne tréfálj.

— Aki ilyen szép fiú, mint te, annak nem szabad smucignak lenni. Borravalót is kell adni, a cipő talpa is kopik, no, ide azt a pénzt.

— Uriember nem kérdezősködik, — csapott agressziven az asztalra Grün úr. — Tanuld meg, hogy a hölgyek óhajtásait teljesíteni kell. Te akarsz uriember lenni, te koszos? Te galiciáner! A ruhát is alig tudod magadon viselni, a kaftántól még nem szoktál el és garasos vagy, mint egy házaló.

Josua felkapta a fejét. Azt hitte: apja emlékét akarja sértegetni ez az alkalmazott, aki tőlük kapja a mindennapi kenyérre való pénzt. Mit csináljon vele? Pofon üsse? Biztosan sokkal erősebb, visszaadná, tán még az asztal alá is gyürné. Nem, verekedni nem szabad. Majd megmondja otthon Judának s az kiteszi a szűrét.

— Nono, — csak ennyit mondott csillapítón.

Grün úr azonban, ha bizonyos mennyiségű alkoholt elfogyasztott, kegyetlenül szókimondóvá vált. Utálata, melyet a világ s főként a nálánál gazdagabbakkal szemben érzett, ilyenkor gátlás nélkül buggyant ki belőle, mint a tavaszi árvíz a szétszakított töltésen át.

— Úgy, ahogy hallod! — hadonászott Josua orra előtt az öklével. — Galiciáner vagy ...

Olyan utálattal mondta ezt, mintha ő maga főnemes lenne s ősei Árpáddal együtt lovagoltak volna be Vereckénél.

(Folytatjuk)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

INDIA TERÜLETÉN
HARCOLNAK
A JAPÁNOK!